

บทนำ

แหวนประดับไม่อยากจะเชื่อสายตาของตัวเองเลย หลังจากที่เปิดประตูบ้านออกมาแล้วพบว่าร่างสูงที่ยืนจังก้าตึ้นหน้ายักษ์อยู่นั้นเป็นใคร เสียงอดเมื่อครู่นี้เป็นฝีมือของชายหนุ่มไม่ผิดแน่ แต่กระนั้นหญิงสาวก็ยังไม่สามารถคาดเดาว่าเหตุผลใดที่ทำให้ ศิลา มหาศักดิ์ ผู้ชายที่ไม่รู้จักเธอมาก่อนนั้นมาปรากฏตัวที่หน้าบ้านของเธอในเช้าวันหยุดเช่นนี้

“สวัสดิ์ค่ะ ไม่ทราบว่ามีธุระกับใครคะ” แหวนประดับเอ่ยปากถามก่อน หลังจากยกมือไหว้คนร่างสูง เพราะว่ารู้ชายหนุ่มนั้นอาวูโสกว่าเธอหลายปี แม้ใบหน้าคมขำของเธอจะนำเกรงขามสู้ใบหน้าดุดันอย่างชายไทยของศิลาไม่ได้ แต่ดวงตาคมกริบของแหวนประดับก็ชวนให้ติดตามต้องใจและมีอำนาจไม่ต่างจากศิลาเลยทีเดียว

“เบปี่อยู่ไหน!” เขาตะคอกถามเสียงห้าว

เจ้าของน้ำเสียงอ่อนโยนก่อนหน้าขมวดคิ้ว ไม่พอใจชายหนุ่มขึ้นมานิดๆ ที่เขาเสียมารยาทกับเธอ รู้หรือกว่าเป็นลูกชายของอดีตนักการเมืองใหญ่ แต่ไม่คิดว่าจะไม่มีมารยาทขนาดนี้ สงสัยฉายาที่เขาเรียกแทนตัวศิลากันให้แซ่ดว่า ‘นักเลงไฮโซ’ คงจะมีมูลไม่น้อย

“ไม่ทราบค่ะ เมื่อคืนนี้เบปี่ไม่ได้กลับบ้าน” แหวนประดับบอก

ขณะก้าวเท้าเข้าใกล้ร่างสูงยิ่งขึ้น เรือนร่างสูงโปร่งของเธอนั้นถือว่าสูงกว่ามาตรฐานของหญิงไทยส่วนใหญ่อยู่นับสิบเซนติเมตร ทว่าเมื่อมายืนอยู่ใกล้ร่างสูงใหญ่ของศิลาเช่นนี้ แหวนประดับกลับรู้สึกเป็นครั้งแรกว่าตัวเธอนั้นเล็กจิ๋ว

แหวนประดับรู้ว่าศิลาเป็นผู้ชายตัวสูงยามที่เธอเห็นรูปของเขabenหน้าหนังสือพิมพ์ในหลายๆ ครั้ง แต่กระนั้นเธอก็ไม่คาดคิดว่าชายหนุ่มจะสูงถึงเพียงนี้ สมแล้วที่ใครก็เกรงกลัวเขา เพราะยืนห่างจากแค่ไม่กี่เมตร แหวนประดับยังอดหวั่นใจไม่ได้เลย

“ไม่ทราบว่าคุณมีธุระอะไรกับเบบี๋คะ”

“ธุระนะมีแน่” ศิลากวาดตามองร่างระหงได้ผ้ากันเปื้อนด้วยแววตาพึงใจ ก่อนเขาจะชกตัวเองในใจหนึ่งครั้งเมื่อจดจำได้ว่าผู้หญิงตรงหน้านั้นเป็นคนเดียวกับคนที่เขาใช้โทรศัพท์ถ่ายรูปเอาไว้ และเป็นผู้ต้องสงสัยรายสำคัญที่หลอกเพื่อนสนิทของเขาไปขาย

แม่คนสวยตรงหน้านั้นแน่ๆ ที่เขาเจอในวันนั้น เพราะสวายนาคนี้ มีคนเดียวอยู่แล้ว

“ผมชื่อศิลา เป็นเพื่อนของไอ้ฉอมhorn...คุณพอจะรู้จักมั๊ย”

“ดิฉันชื่อแหวนประดับค่ะ” แหวนประดับบอกไปด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แต่ก็ยังเป็นมิตรกับชายหนุ่ม แม้จะไม่ตอบคำถามของศิลา ทว่าก็ยังยิ้มอ่อนหวานมาให้เขา

คนที่ถนัดหาเรื่องเริ่มรู้สึกผิด ไปไม่เป็น เพราะว่าตั้งแต่เกิดมาไม่เคยเจอคนสวยยิ้มหวานขนาดนี้มาก่อน เห็นแล้วหัวใจมันลั่น...และร้องบอกว่า ‘อยากได้! อยากได้!’

“ดิฉันไม่ได้รู้จักกับเพื่อนของคุณศิลาเป็นการส่วนตัว ดิฉันคงต้องขอบอกว่าไม่รู้จักนะคะ”

“แต่คุณรู้จักเบบี๋?” คิ้วหนาเล็กสูงเป็นเชิงถาม ค่อนข้างแน่ใจว่าไม่มีผู้ร้ายคนไหนยอมรับง่าย ๆ แน่ และเขาก็เก่งเรื่องทำให้พวกผู้ร้าย

ปากแข็งยอมรับเสียด้วย งานนี้เขาคงได้เล่นสนุกสมใจ

“คะ ดิฉันฝึกงานให้เบบี๋ที่ Even for you”

หลังจากเพื่อนสนิทของเธอซึ่งเป็นพี่เลี้ยงคนก่อนของเบบี๋นั้นถูกขอให้ออกจากบริษัทไปด้วยเหตุผลสุดวาบวาม เธอก็ต้องรับหน้าที่ฝึกงานและประเมินงานให้เด็กนักศึกษาที่ชื่อเบบี๋ต่ออย่างไม่มีทางเลือกแน่นอนว่าการฝึกงานให้เด็กสาวนั้นทำให้รักและเอ็นดูเบบี๋ จนแหวนประดับอนุญาตให้เด็กสาวมาพักที่บ้านของเธอได้ระหว่างที่มีปัญหากับเจ้านี่ของพ่อ

แต่ถึงอย่างนั้นแหวนประดับก็ไม่เข้าใจอยู่ดีว่าทำไมจู่ๆ ศิลาก็ได้มาที่บ้านของเธอแล้วถามหาเบบี๋และฉอห์น จนตอนนี้ล้ามมาถามว่าเธอรู้จักเบบี๋หรือเปล่า

เอ...หรือว่าความจริงแล้วศิลปินโรคจิต ชอบสะกดรอยตามผู้หญิงไปทั่ว

คิดได้อย่างนั้นแหวนประดับก็ก้าวถอยหลังอย่างระวังภัย ตามคมจ้องมองหน้าคล้ามของศิลปินด้วยความระแวง ตัดสินใจเชื่อแล้วว่าคนร่างสูงตรงหน้าต้องจิตไม่ปกติอย่างแน่นอน เพราะเขาเผลอบ้านคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อนแบบสุมสี่สุมห้า แถมยังมองเธอด้วยสายตาเหมือนโรคจิตอีกต่างหาก บรีอ~

“ละ...แล้วตกลงว่าคุณศิลปินมีธุระอะไรคะ” แหวนประดับถอยหลังไปอีกหลายก้าว ปากก็ละล้าละลักถามคนร่างสูงเสียงลั่น สลับกับมองไปที่เบื้องหลัง ดูประตูบ้านของตนก่อนหนึ่งครั้งเพื่อความแน่ใจ หาทางหนีทีไล่เผื่อเกิดเรื่องไม่คาดฝันขึ้น “เบบี๋ไม่อยู่ที่นี้หรอกคะ กลับไปเถอะ”

ศิลปินเข้าใจว่าอาการหวาดกลัวของหญิงสาวนั้นเป็นการแสดงออกว่าเธอมีพิรุณ เธอต้องมีส่วนรู้เห็นเรื่องที่เพื่อนสนิทของเธอโดนเด็กเบบี๋หลอกไปขาย ความชื่นชมในดวงหน้างามก่อนหน้าก็มลายไปจากใจ

ก่อนจะแทนที่ด้วยโทสะเหมือนครั้งแรกที่เรามายืนอยู่ที่หน้าบ้านของ
แหวนประดับ บ้านที่เพื่อนสนิทของเขาบอกว่าผู้ร้ายตัวจริงที่หลอก
ฉอห์นไปขายนั้นต้องซ่อนตัวอยู่ที่นี้

“ถ้าไม่อยู่แล้วทำไมต้องทำตัวลับๆ ล่อๆ มาคุยกันดีๆ ลีคุณ
คนสวย” คนเสียงห้าวท้วงก่อนที่แหวนประดับจะไหวตัวหนีกลับเข้าไป
ในบ้าน

‘คุณคนสวย’ ทำตาอู๋ว หันกลับมาทำตาคว่ำใส่ชายหนุ่มด้วยความ
ไม่พอใจ เธอไม่ชอบให้ใครมาเรียกหรือชื่นชมความสวยของเธอ...
โดยเฉพาะผู้ชายแปลกหน้า

“ออกไปจากหน้าบ้านของฉันเดี๋ยวนี้แหละ” คราวนี้เสียงของ
แหวนประดับเข้มขึ้นมาอีกระดับ แต่เมื่อเทียบกับเสียงของศิลาแล้ว
หญิงสาวก็ยังน่ากลัวสู้เขาไม่ได้ “ไม่อย่างนั้นฉันจะขออนุญาตแจ้ง
ตำรวจ”

“ไม่กลัว...” ศิลาขยับกริ้ม เกิดมาไม่เคยพบหรือเคยได้ยินว่าใคร
จะขออนุญาตแจ้งตำรวจเพื่อมาจับเขา คนสวยตรงหน้านี้มีมารยาทดี
จริงๆ

เฮ้ย...ถูกใจหีนสุดๆ

“ฉันไม่ได้ขู่ นะคะ ฉันจะแจ้งตำรวจจริงๆ” แหวนประดับยกมือ
ชี้หน้าคมของคนที่ยิ้มกริ้มอย่างกวนประสาท คนที่โกรธใครนับครั้งได้
อย่างเธอเริ่มอารมณ์ขุ่นขึ้นมาจริงๆ บ้าง “ฉันไม่กลัวคุณหรอก ไม่กลัว
พ่อคุณด้วย”

“เอาเลย จะแจ้งก็แจ้ง เพราะผมก็จะแจ้งจับคุณข้อหาค้ามนุษย์
เหมือนกัน!” ศิลาทำท่าย “ถึงคุณจะสวยมาก แต่ผมก็ไม่สงสารหรอก
นะ ขอบอกตรงนี้”

1

พ่อใหญ่

ถึงแม้ว่าศิลานั้นจะมีพ่อใหญ่คับฟ้า ทว่าสุดท้ายแล้ว ชายหนุ่มก็ไม่พ้นมีจุดจบที่โรงพักใกล้บ้านของแหวนประดับ เพียงก้าวแรกที่ชายหนุ่มขึ้นมานบนโรงพัก ร้อยเวรที่นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานก็ถึงกับกลอกตาขึ้นฟ้าเป็นอย่างแรก จากนั้นร่างสูงในชุดเครื่องแบบตำรวจจึงเดินอ้อมโต๊ะทำงานมาหาชายหนุ่มซึ่งเป็นลูกนายทหารชั้นผู้ใหญ่ มีชื่อเสียงโด่งดังเป็นพิเศษ โดยเฉพาะชื่อหาทะเลาะวิวาท ที่ตำรวจชั้นผู้น้อยเล่าลือกันปากต่อปาก ชนิดที่ว่าไม่มีใครไม่รู้

วันนี้คูวิทาของศิลาไม่ใช่ลูกไฮโซไฮช้อหรือดาราอย่างปกติ แต่เป็นสาวร่างสูงโปร่ง หน้าคมขำ ดวงตาคมกริบ แม้จะดูไม่สวยเด่น แต่ผู้หญิงคนนี้ก็มิเสนห์ดึงดูดไม่น้อย จนไม่อาจจะสายตาจากใบหน้าของเธอได้ง่ายๆ และสิ่งที่ทำให้หัวใจของร้อยเวรหนุ่มขมวดเข้าหากันเป็นปมก็คือ เบ้าตาของศิลาบวมปูดถึงสองข้าง...ซึ่งน่าจะเกิดจากหมัดของใครสักคน

เขาไม่คิดว่าผู้หญิงคนที่เดินขึ้นโรงพักมาพร้อมศิลานั้นจะเป็นต้นเหตุได้ ก็แหม...สวยแจ่มเหมือนนางงามขนาดนี้ ใครจะไปคิดว่าเธอกล้าลงไม้ลงมือกับลูกนายทหารชั้นผู้ใหญ่กันเล่า

“ไม่ทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้นครับ” ร้อยเวรเอ่ยปากถามศิลาที่ถือ

น้ำแข็งประคบเข้าตาอยู่ สลับกับการสูดปากและมองค้อนคนงามข้างกายเขา

“ถามแม่คนสวยนี้ดูสิ ว่าเขาทำอะไรผม” ลูกนายทหารใหญ่กระแทกเสียงตอบ พร้อมส่งค้อนให้แหวนประดับไปหนึ่งที จากนั้นศิลาจึงกระแทกเข้าไปนั่งบนเก้าอี้เพื่อเตรียมแฉ่งความ...ยายคนสวยตัวร้ายเล่นงานหน้าหล่อๆ ของเขาจนเกือบเสียโฉม คอยดูนะ...ถ้าหน้าเขาเป็นอะไรมากกว่านี้ละก็ แม่แหวนคนสวยนี้ได้รับผิดชอบอ้วมแน่ โทษฐานที่กล้าตีศอกใส่เข้าตาเขาอย่างไม่คิดถนอมอย่างนี้

ยายคนสวยใจร้าย!

“เอ่อ เขาบุกรุกบ้านของฉันค่ะ” แหวนประดับอ้อมแอ้มตอบตามวิสัย ตาก็มองรอยเวรหนุ่มที่คงอายุน้อยกว่าเธออย่างเกรงใจไปพร้อมกัน “ฉันก็เลย...”

“ก็คุณเอาเพื่อนผมไปขายก่อนนี่!” ศิลาลุกขึ้นชี้หน้าเถียงแหวนประดับอย่างไม่วอหวั่นเป็นคนผิด “คุณกับเด็กเบปีเริ่มเรื่องนี้ก่อนเห็นๆ ยังจะมาป้ายอีก”

“เอ๊ะ! ก็บอกแล้วไงว่าฉันไม่รู้เรื่อง” คราวนี้คนใจดีมาตลอดถึงกับชักสีหน้าใส่ชายหนุ่ม “คุณหนูหนวกหรือไงคุณศิลา ฉันบอกคุณไปตั้งกี่ล้านครั้งแล้ว ยังไม่เชื่อกันอีก”

“ไม่เชื่อ!” ศิลาตะโกนได้ เรื่องอะไรเขาจะงัดเชื่อผู้หญิงจาก Even for you ดูอย่างผมเหิน...เพื่อนสนิทของเขานั้นปะไร ที่...เพราะไว้ใจผู้หญิงพวกนี้ ถึงได้โดนหลอกไปขาย แต่เขาไม่ใช่ผมเหิน เขาไม่มีทางพลาดทำเสียที่ผู้หญิงเจ้าเล่ห์หรือก ไม่มีทาง!

“ไม่เชื่อก็ไม่ต้องเชื่อ ไอ่โรคจิต” คำหลังนั้นแหวนประดับบริภาษชายหนุ่มเบาๆ กับตัวเอง แต่คนที่เธอเรียกว่าไอ่โรคจิตกลับมองตาขวางหญิงสาวจึงเลือกที่จะเลิกคิ้ว ลอยหน้าลอยตากวนประสาทเขาเหมือนท้าทายให้ศิลานั้นทำอะไรสักอย่างกับความกล้าของเธอ

ทว่าคนที่รู้ฤทธิ์คนหน้าหวานและได้รอยยิ้มที่เข้าตาเป็นเครื่องยืนยันว่าแหวนประดับเอาเรื่องแค่ไหนนั้นกลับทำได้เพียงขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน มองคนหน้างามตาขวาง ก็เรื่องอะไรจะเสี่ยงให้ตัวเองซ้ำในเพิ่มอีกเท่านี้หน้าของเขาก็บอบซ้ำเกินเยียวยาแล้ว

“เออ...ผมว่าค่อยๆ เจริญกันก่อนดีมั๊ยครับ...ทั้งสองคน”

รอยเวรที่เห็นว่าสถานการณ์เริ่มมาคูลงแล้วนั้นยกมือห้ามชายหญิงทั้งสอง มองหน้าของแหวนประดับสลับกับศิลาแล้วเขาก็เริ่มห้วงตัวเองขึ้นมาคราครัน

ดูเอาเถอะ...นั่นก็ลูกนายทหารใหญ่ ส่วนผู้หญิงตรงหน้านี้ก็ไม่รู้ว่าใคร แต่กล้าต่อปากต่อคำกับนักเลงอย่างศิลาได้ก็คงไม่ธรรมดาหรอก ไหนจะรอยซ้ำบนเข้าตาศิลานั้นอีก ดูท่าว่าการทำงานวันนี้จะไม่น่าเบื่อแล้วสิ

“บอกเขาไปสิคะคุณตำรวจ...ฉันไม่อยากจะมีเรื่องมีราวอะไรหรอก” แหวนประดับพยักพยักไปยัง ‘เขา’ ซึ่งกั๊กพันกรอดๆ อยู่ แล้วว่าต่อโดยไม่รอให้ศิลาได้มีโอกาสพูดอะไร “ฉันเตือนแล้วแท้ๆ ว่าถ้าเขาบุกรุกเข้าบ้านฉัน ฉันจะขอแจ้งตำรวจ...ไม่ยอมไปดีๆ เอง”

“ผมไม่กลัวตำรวจหรอก” ศิลาได้ วางท่าใหญ่คับโรงพัก “คุณรู้หรือเปล่าว่าพ่อผมเป็นใคร ใหญ่ขนาดไหน”

“ใหญ่แค่ไหนก็ไม่กลัวหรอกค่ะ บอสฉันก็ใหญ่เหมือนกัน” แหวนประดับได้กลบอย่างไม่เกรงกลัวชายหนุ่มและยศของพ่อเขา จากนั้นก็ยกมือเล็กขึ้นชี้หน้าคมอย่างเอาเรื่องเช่นกัน “คุณนั่นแหละที่ต้องกลัว ทำตัวแบบนี้คนเขาจะด่าไปถึงพ่อถึงแม่ ไม่รักชื่อเสียงตัวเองก็น่าจะสงสารพ่อแม่คุณบ้างนะคะ”

“เฮ้ย! แบบนี้มันมากเกินไปแล้วมั้ง คุณแหวนคนสวย” ศิลาเดินผางตั้งแต่เกิดมาไม่เคยมีใครชี้หน้าด่าไปถึงพ่อแม่เขาอย่างที่คุณหญิงคนนี้ทำมาก่อนเลย “เล่นถึงพ่อถึงแม่เลยหรอ”

“ก็คุณลากพวกท่านเข้ามาอยู่กับเรื่องนี้ก่อนทำไมละคะ จะโทษฉันได้ยังไง ก็คุณเป็นคนเริ่มเอง”

“เอ๊ะ นี่คุณโทษผมหรอ” ศิลาขมวดคิ้ว ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาเขาโง่กว่าคนอื่นเสมอ เก่งแต่ใช้กำลังกับตะโกนเท่านั้น พอต้อมมารับมือกับคนตรงหน้าที่ฉลาดพูดฉลาดได้ เขาจึงเป็นฝ่ายจนมุมเพราะหาคำมาได้กลับไม่ได้

“คะ ก็คุณเป็นคนผิดนี่” แหวนประดับเอียงง่าย ๆ ด้วยน้ำเสียงราบเรียบทว่ามั่นคง บอกให้คนร่างสูงได้รู้ว่าเธอนั้นคิดว่าการวิวาทในครั้งนี้ เขาเป็นคนผิดทั้งหมดจริง ส่วนเธอต้องมาเกี่ยวข้องอย่างไม่มีทางเลือกเท่านั้นเอง “ฉันเตือนแล้วแท้ ๆ”

“นี่แม่คนสวย” ศิลาชักสีหน้าพร้อมกับทำเสียงจิกจิกในลำคอ ขบฟันเข้าหากันอย่างสะกดอารมณ์ เพราะไม่ว่าจะต่อปากต่อคำกับ ‘แม่คนสวย’ ก็ครั้งต่อก็ครั้ง เขาก็เป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำให้เจ้าหล่อนอยู่รำไป ไม่รู้ว่าเขาทำเวรทำกรรมอะไรไว้ ถึงเอาชนะคนหน้าหวานท่าทางนุ่มนวลตรงหน้านี้ไม่ได้สักที

หึ...แต่คนอย่าง ศิลา มหาศักดิ์ ไม่มีทางยอมแพ้ง่าย ๆ หรอก นี่มันแค่ยกแรกเท่านั้น เขาและแหวนประดับยังต้องปะทะตะกันไปอีกหลายยก

“ตกลงจะเอาอย่างไรกันแน่ มาด่าพ่อล้อแม่เขาแล้วยังจะไม่ยอมรับว่าตัวเองผิดอีก”

“ก็ใครจะให้คุณเอาพ่อมาร้องก่อนละ สมน้ำหน้าแล้ว” แหวนประดับเถียงกลับอย่างไม่ยอมถอยเช่นเดียวกัน

การกระทำของหญิงสาวทำให้ศิลาเดินผางอีกครั้ง ชายหนุ่มหันซ้ายแลขวา ก่อนมองรอยเวรหนุ่มเป็นการฟ้องว่า เห็นที่แหวนประดับทำกับเขาหรือเปล่า เห็นอย่างที่เขาเห็นบ้างไหมว่าหญิงสาวนั้นร้ายกาจเพียงไร

“เห็นมั๊ยๆ เห็นหรือเปล่าว่าผู้หญิงคนนี้น่ะร้าย” ศิลาอย่าด้วยคำพูดอีกที และชี้หน้าแหวนประดับ แม่ปากแน่นด้วยความแค้นใจที่หญิงสาวนั้นกล้าต่อปากต่อคำกับเขาอย่างที่ไม่เคยมีใครกล้ามาก่อน เกิดมาเกือบสามสิบห้าปีแล้ว ไม่มีใครกล้าหือกับลูกนายพลอย่างเขา ผู้หญิงคนนี้นี่ยังไ้กัน...คิดว่าตัวเองเป็นใครหรือ ถึงได้กล้าขนาดนี้

“คุณศิลาคะ...” แหวนประดับเอ่ยด้วยน้ำเสียงของคนที่กำลังอดทนอย่างสุดความสามารถ “ฉันบอกคุณแล้วยังไงล่ะคะ ว่าฉันนะไม่ได้เป็นคนเริ่มเรื่องนี้ คุณจะเลิกบ๊วยความผิดให้ฉันได้เมื่อไหร่คะ... เพราะฉันมีธุระต้องไปทำต่อ แฉงความแล้วจะได้แยกย้าย”

“จะจบง่าย ๆ แบบนี้หรือ” ศิลาย้อนถามเสียงขึ้นจมูก ทำแบ่งคับโรงพักเมื่อครู่ที่นั่นอ่อนลงเล็กน้อยเมื่อได้ยินคำว่า ‘แยกย้าย’ จากแหวนประดับ ด้วยเขาก็จินปัญญาที่จะหาทางลงแล้วเหมือนกัน ก็แหม...เล่นไวยวายใหญ่โตขนาดนี้ จะให้เขาเป็นฝ่ายยอมจบง่าย ๆ ก่อนก็เสียหน้าแยะ “จะเอาแบบนั้นก็ได้...”

“ดีคะ จั้ญญทำงานต่อเลยคะคุณตำรวจ” หญิงสาวผ่อนลมหายใจอย่างโล่งใจ ด้วยเห็นว่าตนเองนั้นเสียเวลาเพราะคนหน้าดู่ไปมากแล้ว หากเขายังสืลามากไปกว่านี้ คนที่ลำบากจะเป็นเธอ เพราะไปพบลูกค้าตามนัดไม่ทัน “ลงบันทึกประจำวันเอาไว้พอไหมคะคุณศิลา หรือว่าคุณจะแฉงความ”

คนถูกถามและนายตำรวจที่ถูกแหวนประดับสั่งให้ไปทำงานของตนเองนั้นต่างพากันเลิกคิ้วสูงเพราะคำพูดของหญิงสาว ก่อนพวกเขาจะมองหน้ากันอย่างปริักษาหรือ

แล้วศิลาก็ก็นฝ่ายไหวไหวอย่างไมส่ใจพร้อมเอ่ยว่า “ลงบันทึกประจำวันเอาไว้ก็ได้ วันนี้ผมใจดี จะยกให้คุณหนึ่งวัน”

คราวนี้เป็นแหวนประดับที่มองเจ้าของคำพูดตาเขียว เขานะหรือใจดีกับเธอ...เธอต่างหากที่ต้องเป็นคนพูดคำนั้น เพราะวันนี้เธอดีศอก

ใส่ตาเข้าไปเบาๆ เท่านั้นเอง หากเธอจัดหนักจัดเต็มเหมือนอย่างที่เคยทำกับคนอื่นแล้วละก็ อย่าหวังว่าชายหนุ่มจะมีโอกาสมาเช็ดหน้า เตะทำให้ญ่อย่างนี้เลย

“ขอบคุณนะคะ”

แม้ปากจะเอ่ยเช่นนั้น แต่หน้างามของแหวนประดับกลับราบเรียบ ไม่ยินดียินร้ายอะไร

เธอนั่งลงบนเก้าอี้ข้างศิลา ทำให้คนตัวสูงนั้นจำต้องยืดหลังตรงอย่างไม่มีสาเหตุ ตามคมก็เหลือบมองคนข้างๆ ไปด้วย

หน้าตาก็สวยดีอยู่หรอกนะ...ไม่น่าเป็นคนไม่ดีแบบนี้เลย

ศิลาครุ่นคิดกับตัวเองในใจ ก่อนพินิจแหวนประดับอีกครั้ง เขาเห็นมานานแล้วว่าท่าทางการเดินของหญิงสาวนั้นสง่างาม ไม่เชื่องช้าจนน่ารำคาญ ดูคล่องแคล่ว แต่ก็ยังระมัดระวัง ไม่เกะกะตา...ชวนให้เขานึกถึงแมวขึ้นมา

จากแค่เหลือบมอง...ศิลาก็เปลี่ยนมาเป็นจ้องแหวนประดับเป้งตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ รู้ตัวอีกทีก็เมื่อคนโดนจ้องนั้นเงยหน้าขึ้นมาสบตา พลังเลื่อนลมุดในมือให้เขาอ่าน หลังจากที่เธอให้ปากคำแก้ตัวจริง และการลงบันทึกระจำวันเรียบร้อยแล้ว

“อะไร” เขาถามเสียงเข้ม ก่อนจะก้มมองสิ่งที่แหวนประดับส่งมาให้

คนร่างบางถึงกับถอนหายใจออกมาด้วยความรำคาญ

ศิลาจำต้องพูดต่ออย่างเสียไม่ได้ เพราะกลัวจะเสียหน้า “หมายถึงว่า...คุณเอามาให้ผมดูทำไมนะ”

“ก็ให้คุณดูก่อน เดี่ยวจะหาว่าฉันโกหก”

“ไม่ต้อง ไม่เห็นจะอยากดูสักนิด” ว่าแล้วคนที่เป้นเหยื่อศอกของแหวนประดับก็สะบัดหน้าพริต ไม่อยากจะมีหน้าเธอให้หัวใจเขาไขว้เขวอีก...ก็เขาต้องเกลียดผู้หญิงคนนี้ ต้องเกลียด เกลียดมากๆ

“ตกลงว่าไม่ดูนะคะ?” แหวนประดับยังคงถามด้วยน้ำเสียงสงบ
นิ่งขณะดั่งสมุดเล่มใหญ่คืนมา ในใจก็นึกเคืองชายหนุ่มอยู่นิดๆ แต่
ไม่ยอมต่อความยาวสาวความยืดกับศิลาอีก เพราะรู้ว่าชายหนุ่มนั้น
เก่งและชอบการทะเลาะเบาะแว้งกับคนอื่นเป็นชีวิตจิตใจ ชาวศิลาเข้า
ออกโรงพักทุกสัปดาห์นั้นกลายเป็นเรื่องปกติสำหรับคนที่ติดตาม
ข่าวสารอย่างแหวนประดับไปเสียแล้ว ถ้าสัปดาห์ไหนไม่มีข่าวว่าชาย
หนุ่มต่อยกับใครนะสิถึงเป็นเรื่องแปลก

ไม่ทันที่แหวนประดับจะคิดอะไรหรือนินทาชายหนุ่มในใจไป
มากกว่านั้น จู่ๆ เสียงเข้มจัดและดุดันกว่าศิลาซึ่งทำให้ชายหนุ่มหวาด
ได้ก็ดังมาจากเบื้องหลัง พร้อมกับความกลัวพุ่งเข้ามาจู่โจมหัวใจของ
นักเลงไฮโซ ทำให้ชายหนุ่มนั้นกลายเป็นนักเลงกระจอกได้ในพริบตา

“แกไปทำอะไรใครเขาอีกไฉน!”

เจ้าของเสียงดุดันที่ทำให้ศิลาตัวสั่นเหลือเฟือเพียงไม่กี่วินาทีนั้นเป็น
ใครไปไม่ได้ นอกจากพลเอกเลิศศักดิ์ มหาศักดิ์ บิดาของชายหนุ่ม ซึ่ง
ก้าวตรงดิ่งมาหาบุตรชาย สีหน้าถมึงทึง ผิดกับใบหน้าคมของบุตรชาย
ที่ชืดเซียวลงทุกขณะ เพราะรู้ว่ายามที่บิดาของเขาโกรธนั้น ท่านดู
เพียงใด

ตั้งแต่เกิดมาเวลาเขาเกรงนั้นไม่ต้องถึงมือแม่หรือ...แค่พ่อของ
เขาคนเดียวก็พอแล้ว

“พ่อ...”

“แก...ไอ้ลูกไม่รักดี!” เลิศศักดิ์พุ่งเข้าไปหาลูกชายในเสี้ยววินาที
ก่อนจะยกมือขึ้นปิดหูแกร่งของศิลาจนชายหนุ่มร้องโอดโอย

“โอ๊ย...พ่อๆ หินเจ็บพ่อ”

“เจ็บสิดี ไอ้ตัวดี แกนี่มันหาเรื่องให้ฉันขายหน้าได้ไม่เว้นแต่ละ
วันจริงๆ นะไอ้หิน” ว่าแล้วเลิศศักดิ์ก็ออกแรงปิดหูบุตรชายเป็นสอง
เท่า ไม่สนใจว่าศิลาจะร้องประท้วงหรือพยายามดิ้นให้หลุดจากมือของ

เขาเพียงใด “บ้านช่องไม่เคยกลับ ต้องมาเจอกันที่โรงพักอย่างนี้ทุกที่
ไอ้ลูกเวร!”

“ครั้งนี้ห็นไม่ได้ผิดนะพ่อ หินโดนเขาทำร้ายนะพ่อ...พ่อ...ปล่อย
หินเถอะ” แม้กับคนอื่นนั้นเขาจะกว้างเพียงใด แต่กับพลเอกเลิศศักดิ์
ผู้เป็นบิดาแล้ว ศิลากลับมีท่าทางเหมือนชายวัยรุ่นเวลาโดนพ่อจับได้
ว่าเขาทำเรื่องแฉ่งๆ เข้าใจ กลายเป็นคนไร้พิษสงในทันตา “พ่อครับ
หินเจ็บ”

และนั่นทำให้คิวของแหวนประดับขมวดเข้าหากัน ความยำเกรง
แสนน้อยนิดที่เธอมีให้ศีกาก่อนหน้านี้อปลิวหายไปตามลมหลังจากเห็น
ท่าทางกลัวงอเมื่อศีกาเจอกับพลเอกเลิศศักดิ์ พ่อของเขา

“เจ็บสิดี ไอ้หิน ฉันบอกฉันสอนแกกี่ครั้งแล้ว ทำไมไม่จำ หา!”

“ครั้งนี้ห็นไม่ได้เป็นคนผิดจริงๆ นะพ่อ...พ่อเชื่อหินหน่อยสิ” ชาย
หนุ่มอ่อนพ่อพร้อมตัวตวัดสายตามองแหวนประดับซึ่งนั่งมองเขาตาปริบๆ
อยู่ ทันใดนั้นแก้มของศีกาก็อ่อนระอาด้วยความอับอาย ที่หญิงสาว
ต้องมาเห็นเขาในสภาพนี้ สภาพลูกแห่งที่โดนพ่อเล่นงาน

‘โธ่เว้ย! หמדกันมาดกู’

“นั่นไงพ่อ...คนนี่แหละ ดีศอกหินจนตาแทบแตก” แล้วเขาก็
ชี้นิ้วไปที่แหวนประดับเป็นเชิงฟ้อง “คนนี่เลยพ่อ...คนนี่แหละทำหิน”

“ไหน! คนไหน!”

เสียงทรงอำนาจทำให้คนร่างบางที่กล้าประทุษร้ายลูกนายทหาร
ใหญ่สะดุ้งเฮือก สูดลมหายใจเข้าปอดเฮือกใหญ่ขณะลุกขึ้นจากเก้าอี้
ตามเสียงเรียกของพลเอกเลิศศักดิ์ แม้ว่าแววตาของหญิงสาวจะมี
ความหั่นเกรงลึกๆ แฝงอยู่ แต่แหวนประดับก็เลือกก้าวไปหาร่างสูง
ของพลเอกเลิศศักดิ์และเผชิญหน้ากับเขาอย่างกล้าหาญ

“หนูเองค่ะท่านนายพล” แหวนประดับบอกเสียงดังฟังชัด ยกมือ
ขึ้นนิดๆ เพื่อประกอบคำพูด รวากับกลัวว่าบิดาศีกาจะมองไม่เห็นเธอ

เพียงเบือนหน้าไปจากบุตรชาย เลิศศักดิ์ก็ตรึงสายตาไว้ที่หญิงสาว รวากับว่ากำลังจ้องมองคนที่เคยรู้จักอย่างไรวางนั้น มือแกร่งที่ดึงหูบุตรชายอยู่ก็เลื่อนหลุดลงมาอย่างอ่อนแรง

“หนู...”

“สวัสดิ์คะท่าน หนูชื่อแหวนประดับค่ะ หนูเป็นคนทำร้ายคุณศิลาเอง” เธอยกมือไหว้พาลางแนะนำตัวเสร็จสรรพ

คนสูงวัยกว่าเห็นคำหน้านางตรงหน้า...คำหน้าของผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งเขาเคยเชื่อว่าตนลืมนั่นไปหมดสิ้นแล้ว ทั้งจากความทรงจำและจากหัวใจ

จนกระทั่งวันนี้...วินาทีที่เห็นคำหน้านั้นจากใบหน้านางของหญิงสาวตรงหน้านั้น หัวใจด้านชาของนายทหารเก่าก็แกว่งขึ้นมาอย่างไม่ทราบสาเหตุ

“เห็นไหมพ่อ หินบอกแล้วว่าหินไม่ได้เป็นคนเริ่ม” ลูกชายที่อยู่ข้างๆ ผู้เป็นพ่อยื่นหน้าไปกระซิบฟ้อง

แหวนประดับถลึงตาใส่ชายหนุ่มอย่างคาดโทษทันที

“คุณศิลาเขาป็นเข้าบ้านหนูคะท่าน” เรื่องอะไรที่แหวนประดับจะยอมเป็นคนผิด หญิงสาวเชิดหน้าฟ้องเลิศศักดิ์บ้าง “หนูเตือนเขาแล้ว บอกคุณศิลาแล้วด้วยว่าถ้าเขาเข้ามา หนูจะแจ้งตำรวจจับเขา แต่คุณศิลาบอกว่าไม่กลัวเพราะว่าพ่อเขาใหญ่”

คราวนี้คนมีพ่อใหญ่ได้แต่ยิ้มแหย่ เมื่อตามกริบพิมพ์เดียวกับเขานั้นตัวดมามองหน้าคมคายของชายหนุ่มทันทีที่ได้ยินคำกล่าวหาของแหวนประดับ

เลิศศักดิ์เชื่อหญิงสาวหมดใจทันที เพราะคำพูดนี้...ศิลามักจะยกขึ้นมาอ้างกับใครต่อใครทุกครั้งที่มีเรื่องวิวาท กับผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างแหวนประดับ ใ้ลูกชายตัวดีก็เอาเขามาอ้างได้ลงคอ มันน่าหนัก...

“ไอ้หิน!” เลิศศักดิ์คำราม หน้าคมเข้มขึ้นทุกขณะเมื่อได้ยิน

เช่นนั้น

“ก็ตอนนั้นหिनโกรธนี่นา...” ชายหนุ่มแก้ตัวเสียงเบา ตาก็มอง
ค้อนแหวนประดับอย่างโกรธซึ่ง ผู้หญิงอะไรที่ฟองจริง อย่าให้ถึงคราว
เขาบ้างก็แล้วกัน

“แกล่เอาฉันไปขู่ผู้หญิงอย่างนั้นหรือไอ้หิน แกเป็นผู้ชาย
ประสาอะไรวะ!” คราวนี้เลิศศักดิ์ไม่เพียงแค่วิพากษ์ผู้ชาย เขายกมือขึ้น
สูงแล้วฟาดลงบนแผ่นหลังกว้างของศิลาจนชายหนุ่มเสียการทรงตัว
ล้มลงไปกองกับพื้น

“พ่อ! หินเจ็บนะ!”

พอแหวนประดับเห็นชายหนุ่มโดนพ่อทุบตีหนักมือเช่นนี้ ความ-
โกรธก่อนหน้าก็แปรเปลี่ยนเป็นความสงสารในพริบตา เธอรีบเข้าไป
ช่วยพยุงร่างสูงของศิลาให้ยืนขึ้น

เพียงมืออ่อนของแหวนประดับแตะต้อง ร่างกายของศิลาก็กระตุก
เหมือนมีกระแสไฟฟ้าแล่นผ่าน เล่นงานหัวใจเขาอย่างไม่ปราณีจนหน้า
คมของชายหนุ่มนั้นซีดเผือด

“ไม่เป็นไรนะคะคุณศิลา” แหวนประดับสังเกตเห็นสีหน้าของ
ชายหนุ่มเป็นคนแรกจึงเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วง รู้สึกผิดมากขึ้นไป
อีกขั้นทันที “เจ็บมากหรือคะ”

“เจ็บ...” ศิลาเอ่ยได้เพียงสั้นๆ เพราะตอนนี้รู้สึกไม่เป็นตัวของ
ตัวเองเอาเสียเลย ลิ่นของเขาใหญ่คับปาก มือไม้ก็เกะกะ ไม่รู้จะเอา
ไปวางไว้ที่ไหน จึงเลือกโอบเอวบางของหญิงสาวเอาไว้ อ้างว่าใช้เธอ
เป็นหลักยึดเพื่อทรงตัว

คนใจดีอย่างแหวนประดับตามเล่ห์เหลี่ยมของคนมารยาอย่าง
เขาไม่ทันเสียแล้ว

ผิดกับพ่อของศิลา...ที่หนึ่งตากระตุกตุบๆ อยากจะฟาดลูกชาย
ของตนขึ้นมาอีกครั้งคราวครัน ทันทีที่เห็นว่ามือไม้ของไอ้ลูกตัวดีนั้น

อยู่ไม่สุข เพียงไม่กี่นาทีมือแกร่งของศิลา ก็เลื้อยไปโอบกอดเอวสาวสวย เสียแล้ว... ล้อออยจริง เขาเห็นมันต้อยตึงกับคนอื่นมาเป็นร้อย ไม่เคยเห็นว่าหนังหนาๆ ของมันจะสะเทือน นี้อะไร... แคนโดนฟอดีเบาๆ ถึงขั้น ยืนเองไม่ได้ ต้องไปอขอเขาผู้หญิง

ลูกชายเขามันชอบผู้หญิงสวยเหมือนเขาละสิทำ เชื่อไม่ถึงแถว “ปล่อยมือแอกจากเอวหนูแหวนระดับได้แล้วไอ้หิน” เลิศศักดิ์ เตือนบุตรชายด้วยเสียงลอดไรฟัน

แหวนระดับรู้ตัวจึงก้มมองมือหนาที่โอบเอวของเธออยู่ ก่อน จะพยายามขยับตัวออกห่าง ทว่าศิลา กลับเกาะเธอหนีบ ไม่คิดจะ ปล่อยเธอไปตั้งแต่แรกอยู่แล้ว

“ลูกเขามีพ่อแม่แม่กะแก”

“อะไรละพ่อ... หินไม่ได้คิดอะไรไม่ดีเสียหน่อย” ศิลาพิมพ์้า

สรรพนามแทนตัวว่า ‘หิน’ ของชายหนุ่มตัวโตแต่สู้พ่อตัวเอง ไม่ได้มันทำให้แหวนระดับเงยหน้าขึ้นมองแล้วอมยิ้ม แม้จะเพิ่งรู้สึก ขัดหูกับคำเรียกที่ไม่สมตัว แต่ก็ต้องยอมรับว่าเวลาที่ชายหนุ่มแทน ตัวเองเช่นนี้น่ารักน่าเอ็นดูไม่หยอก

“ก็แค่... ยึดเขาไว้พุงตัวเฉยๆ”

“แกเป็นง่อยหรือไง ปล่อยผู้หญิงเดี๋ยวนี้!”

คำพูดนั้นถือเป็นคำสั่งเด็ดขาด ที่แม้แต่คนลูกไม่จ้องอย่างศิลา ก็ หาทางอิดออดไม่ได้ ต้องยอมปล่อยมือจากเอวบางของแหวนระดับ แม้จะแสนเสียดายก็ตามที

“ปล่อยแล้วครับ”

“ปล่อยแล้วก็มานี่ กลับบ้านพร้อมฉัน”

“ไม่เอา” เพียงได้ยินคำว่ากลับบ้าน ท่าทางโอนอ่อนของศิลา ก็ กลับมาเป็นแข็งกร้าวอีกครั้ง เพราะรู้ว่าอะไรอยู่หากว่าเขายอม กลับบ้านพร้อมกับบิดา การลงโทษที่ทำให้เขาเจ็บไปถึงกระดูกในยาม

เข้านั้นทำให้ศิลาเซ็ดขยายด ถอยกรูดกลับมาใช้แหวนประดับเป็นโล่ทันที
“หินไม่กลับ”

“ไอ้หิน!”

“ท่านคะ...อย่าลงไม้ลงมือกันเลยนะคะ” แหวนประดับกางเขน
ออกเพื่อปกป้องผู้ชายที่อยู่เบื้องหลัง เมื่อเห็นเลิศศักดิ์ทำท่าจะปรี๊ดเข้า
มาทุบศิลาอีกครั้ง

และเพียงหญิงสาวเอ่ยปากขอ พ่อของศิลาก็ชะงักมือที่เงื้อขึ้น
สูงเตรียมจะลงโทษบุตรชาย จากนั้นจึงค่อยๆ ลดมือลง

“หนูกับคุณศิลายังมีเรื่องที่จะต้องตกลงกัน...เรื่องค่าเสียหาย
ไซ้ไหมคะคุณศิลา” แหวนประดับคิดหาข้ออ้างให้ชายหนุ่มได้เดี๋ยวนั้น
ก่อนจะหันไปร้องขอคำยืนยันจากศิลาอีกแรง

มีหรือคนที่กำลังต้องการความช่วยเหลืออย่างศิลาจะปฏิเสธ
หญิงสาว เขาพยักหน้าแรงๆ พร้อมกับเอ่ยขึ้น

“ไซ้ ผมไปพึ่งบ้านแหวนเขา...ต้องเจรจาเรื่องค่าเสียหาย กลับ
ไปกับพ่อไม่ได้”

“ฉันรู้ว่าแกโกหกฉัน ไอ้หิน” เลิศศักดิ์เอ่ยกับบุตรชายอย่าง
ไม่คิดจะไว้หน้า แม้จะรู้ว่าศิลาโกหกหน้าด้านๆ ก็ตาม แต่เพราะเห็นแก่
คนว่างบางที่หน้าเหมือน...คนที่เขาเคยรู้จัก เขาจะยกประโยชน์ให้มัน
สักหน

“ก็แหวนเขาบอกมาอย่างนี้ หินจะไปโกหกอะไรพ่อเล่า” พอมี
พรรคพวกศิลาก็เริ่มกลับมาร่างกล้าได้อีกครั้ง

“ไปทำร้ายเขา แล้วยังให้เขาช่วยแกอีก” เลิศศักดิ์ต่อว่าบุตรชาย
“นับวันแกยิ่งทำตัวไม่ได้เรื่องนะไอ้หิน”

“หินไม่ได้ทำร้ายแหวนนะพ่อ” ศิลาเถียงพ่อของตัวเองเสียงดัง
ส่วนเรื่องที่ต้องให้แหวนประดับช่วยเขา ศิลาเถียงไม่ได้ “แหวนต่างหาก
ที่ทำหิน บอกตั้งหลายครั้งแล้ว”

“คะ หนูดีศอกคุณศิลาเอง” แหวนประดับพยักหน้าเย็นยัน “คุณศิลา ยังไม่ได้ทำอะไรหนูคะท่าน แค่วะโดดข้ามประตูรั้วมาเท่านั้น”

“อย่าหลงใจดีกับไอ้หินมากล่ะหนูแหวน” เมื่อเอาความกับลูกชายมากไปกว่านี้ไม่ได้ เลิศศักดิ์จึงหันไปเตือนแหวนประดับแทน เพราะรู้ว่าหญิงสาวน่าจะเป็นคนใจดี ใจอ่อน “ไอ้ลูกฉันคนนี้น่ะมันไม่ใช่คนโง่อย่างที่หนูคิดหรอก มันโง่จริง...แต่ก็ไม่ใช่ว่าไม่มีสมองเลยหรอกนะ ระวังตัวเองด้วยนะหนู”

“พอ!”

กว่าแหวนประดับจะแยกกับศิลาได้ก็ต้องใช้เวลาานพอสมควร ทำให้เธอไปทำงานสาย ทว่าเมื่อไปถึงที่นัดหมายพร้อมกับเพิ่มเอกสารในอ้อมกอด เธอก็พบร่างบอบบางของเพื่อนสนิทอย่างพิศานั่งหัวเราะและโปรยเสน่ห์ใส่ลูกค้าของเธอเรียบร้อย มิน่าซ้ำเมื่อแหวนประดับก้าวเข้าไปหาคนทั้งคู่ เธอก็ได้ยินคำตอบว่า

“สัญญาเรียบร้อยแล้วนะครับคุณแหวน...หลังจากนี้ก็ฝากด้วยนะครับ”

แหวนประดับไม่รู้ว่าอีกฝ่ายกำลังพูดถึงสัญญาอะไรที่ว่าเรียบร้อยแต่กระนั้นเธอก็เพียงยิ้มหวานอย่างทรงเสน่ห์ให้ชายหนุ่ม เพื่อเป็นการโต้โทะที่ตนมาช้า เล่นเอาอีกฝ่ายถึงกับทำหน้าเหลออหลายอย่างตั้งตัวไม่ทัน ไม่คิดว่าคนหน้าคมตรงหน้าจะยิ้มสวยถึงเพียงนี้

“ขอบคุณมากคะคุณเอก แหวนเองก็ต้องรบกวนคุณเอกด้วยนะคะ”

“ยินดีครับ” ผู้ชายคนเดียวในโต๊ะบอกเสียงตะกุกตะกัก

และอาการประหม่าของเขาก็ไม่อาจรอดพ้นสายตาอันเฉียบแหลมของอดีตมือวางอันดับหนึ่งแห่ง Even for you อย่างพิศไปได้

“คุณพิศาเธอบอกรายละเอียดสัญญาตัวใหม่กับผมแล้ว...”

“อ้อ อย่างนั้นเอง” คนที่ต้องรับหน้าที่มาเจรจาเรื่องสัญญานั้น ร้องรับในคอ ก่อนจะเบนสายตาที่มีคำถามไปยังใบหน้างามของเพื่อนสนิทที่กำลังนั่งกรีดนิ้ว ยิ้มกริ่มอยู่ที่ด้านหลังของเอกภพ “ถ้าคุณเอกพอใจ แหวนก็ยินดีค่ะ แล้วก็ต้องขอโทษด้วยนะคะที่แหวนมาตามนัดไม่ทัน”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ก็คุณแหวนเกิดอุบัติเหตุขึ้นมา ผมเข้าใจครับ”

คราวนี้คนที่ไม่ได้ประสบอุบัติเหตุลืมหืมตามองหน้างามของเพื่อนสนิทตนเองอย่างคาดโทษ ทว่าพิศากลับทำเพียงเบะปากและยกไหล่ อย่างช่วยไม่ได้ ดูเอาเถอะ...ข้ออ้างมีตั้งเยอะแยะ กลับแข่งให้เธอประสบอุบัติเหตุ แม่เพื่อนตัวดี

“คุณแหวนไม่เป็นอะไรมากนะครับ”

“ไม่ค่ะ โดนชนท้ายนิดหน่อย แต่ไม่เป็นไร” เมื่อเพื่อนของเธอโกหกเป็นตุเป็นตะ แหวนประดับจึงได้แต่เล่นตามน้ำไปเสีย “ขอบคุณคุณเอกมากนะคะที่เป็นห่วง”

“คุณแหวนไม่เป็นอะไรมากก็ดีแล้วละครับ เอ่อ...ผมขอตัวสักครู่ นะครับ” ว่าแล้วชายหนุ่มก็รีบหยิบโทรศัพท์มือถือที่เพิ่งมีเสียงเรียกเข้า เดินหลบไปอีกทาง

แหวนประดับได้โอกาสจึงปรีเข้าไปเอาเรื่องกับเพื่อนสนิทที่นั่งลอยหน้าลอยตาอยู่ไม่ไกลทันที

“แกมาที่นี่ได้ยังไงนะพิศา พี่เคารู้เรื่องนี้หรือเปล่า”

หญิงสาวยังคงคำถามใส่เพื่อนของตนเองอย่างรวดเร็วและรวดเร็ว แต่เสียงก็ยังเป็นกระซิบกระซาบอยู่เหมือนเดิม ด้วยนี้กลัวว่าเอกภพจะมาได้ยินเข้า เพราะตอนนี้พิศาไม่ได้เป็นพนักงานที่ Even for you เหมือนเดิมแล้ว เพราะหลังจากแม่ตัวดีไปก่อเรื่องที่ยุโรป เกศรา...เจ้าของบริษัทก็ต้องจำใจไล่แม่คุณหนูหมื่นล้านนี้ออกจากบริษัทที่เจ้าตัวเป็น

หุ้นส่วนอยู่

และดูจากสีหน้า...พิศาก็ไม่เดือดร้อนหรือที่โดนไล่ออกจากบริษัท ยังคงเดินเข้าเดินออกบริษัท ร้อนไปร้อนมา และซื้อของอย่างบ้าระห่ำเหมือนเดิม

“ก็ต้องรู้สิ...แกคิดว่าใครเป็นคนโทร. ให้ฉันมาหาลูกค้าแทนแกกันล่ะ” พิศาแบะปากตอบเพื่อนสนิท กลอกตาพอเป็นพิรี ก่อนจะชะโงกหน้าไปหาแขวนประดับ หรือตาลอย่างจับผิด “ว่าแต่แกเอะไปทำอะไรที่ไหน ทำไม่ถึงมาสายได้...แกไม่ใช่คนแบบนี้”

“เจอพวกโรคจิตป่วนแต่เช้าล่ะ” แขวงประดับเป็นฝ่ายกลอกตาบ้าง เมื่อคิดถึงใบหน้าของ ‘คนโรคจิต’ ที่ทำให้เธอต้องมาทำงานสาย “ฉันเผลอตีศอกเขาไปที่หนึ่ง เลยต้องไปโรงพัก แล้วเรื่องมันก็เลยยาว...แต่ตอนนี้ตกลงกันได้แล้วล่ะ”

“เหรอ ช่วยจัง” เพื่อนสนิทที่รู้ว่าแขวนประดับไม่มีทางโกหก ดังนั้นแบะปากอีกคำรบ คิดว่าถ้าเป็นเธอที่เจอไอ้โรคจิตนั้นละก็ รับรองว่ามันดูไม่จิตแน่ เธอจะเอาเรื่องมันให้ถึงที่สุด เพราะเธอไม่ใช่คนใจดีเหมือนแขวนประดับ “แล้วมันเป็นใคร แกเคยเห็นมาก่อนไหม”

“ไม่ เขาเป็นคนบ้า” แขวงประดับรีบชิงบอก ก่อนที่เพื่อนของตนนั้นจะได้มีโอกาสจับผิด ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกันกับที่เอกภพเดินกลับมาที่โต๊ะ และชวนทั้งสองพูดคุยเรื่องสัพเพเหระ เรื่องของคนโรคจิตที่มาป่วนแขวนประดับจึงถูกลืมเลือนไปอย่างง่ายดาย

สองหญิงหนึ่งชายนั่งพูดคุยกันต่ออีกพักใหญ่ เอกภพก็เป็นฝ่ายเอ่ยขอตัวกับสองสาว โดยบอกว่าเขาต้องรีบไปรับลูกชายที่โรงเรียน
แขวนประดับเข้าใจดีว่าชายหนุ่มต้องการแยกตัวไปจึงไม่คิดจะรังเขาไว้ เพียงลุกขึ้นและยกมือไหว้ โดยไม่ลืมขอโทษชายหนุ่มทั้งทำยอีกครั้ง เรื่องที่เธอมาสายในวันนี้ แม้ว่าอีกฝ่ายจะบอกเธอครั้งแล้วครั้ง

เล่าว่าเขาไม่ติดใจก็ตาม

“นี่แหวน... แกรู้ไหมว่านังบีมันหายหัวไปไหน” เมื่อลูกค้าอย่างเอกภพเดินคล้อยหลังไปแล้ว พิศาก็หันมาชักฟอกเพื่อนสนิทของตนทันที เพราะแหวนประดับนั้นเป็นคนให้ที่פקแก่ ‘นังบี’ ของเธอเป็นคนสุดท้าย ก่อนเด็กสาวจะหายตัวไป ติดต่อไม่ได้ จนใครต่อใครเริ่มเป็นห่วง “โธ. ไปก็ไม่รับ มันน่าหนัก”

“ก็...ไม่รู้สิ” แหวนประดับบอกเสียงเบา เธอไม่รู้จริงๆ ว่าเบบี๋ไปอยู่ที่ไหน ครั้งล่าสุดที่เจอก็เมื่อสองสามวันก่อน มาได้ยินชื่ออีกครั้งก็เมื่อเช้า ตอนที่ศิลากล่าวหาว่าเบบี๋เอาเพื่อนสนิทของเขาไปขายโดยมีเธอเป็นผู้สมรู้ร่วมคิด มาถึงตรงนี้ริมฝีปากของแหวนประดับก็เริ่มเข้าหากันเป็นเส้นตรงด้วยความไม่พอใจ

เด็กเบบี๋ที่กำลังพูดถึงกันอยู่นี้เป็นเด็กฝึกงานในความดูแลของเธอ แต่ไม่รู้ว่เด็กสาวไปทำอะไรอยู่ที่ไหน และทำไมจู่ๆ ศิลาถึงได้โผล่มาหาเรื่องเธอถึงบ้าน แล้วไหนจะเรื่องที่เพื่อนเขาโดนหลอกไปขายนั้นอีก เรื่องนี้ชักจะไม่ชอบมาพากล และคงไม่ใช่เรื่องเข้าใจผิดธรรมดาๆ เสียแล้ว ไม่อย่างนั้นศิลาคงไม่โกรธเธอจนหัวฟัดหัวเหวี่ยงแล้วนุกมาเอาเรื่องเธอถึงบ้านอย่างนี้

เบบี๋นะเบบี๋... ไปก่อเรื่องอะไรไว้อีกล่ะเนี่ย...

“จั้นเหวอ แกก็ไมรู้เหวอว่านังบีมันอยู่ที่ไหน” พิศาพึมพำ ก่อนจะเงยบไปอย่างครุ่นคิด

“ไมรู้เหวอ...”

“ช่างเถอะ ไม่รู้ก็ไม่รู้” หญิงสาวเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจ แล้วโน้มตัวมาข้างหน้าเพื่อหยิบกระเป๋าใบน้อยแต่ราคาไม่น้อยของตนเองขึ้นมาถือ ก่อนจะลุกขึ้นแล้วหยิบแว่นกันแดดมาสวมอย่างกริดกรายตามประสา

แหวนประดับกวาดตามองเพื่อนตั้งแต่หัวจดเท้า... เลิกตกใจเรื่อง

การแต่งตัวของเพื่อนสนิทของตนเองไปนานแล้ว

ดังนั้นแวตตาที่เธอใช้มองร่างบอบบางของสาวหมวยตรงหน้า จึงว่างเปล่า มีเพียงความที่เล็กสูงชันอย่างมีคำถามเท่านั้นที่ทำให้ พิศาทอนหายใจเสียดัง แล้วบอกอย่างเสียมิได้ว่า

“ฉันจะเข้าบริษัท...ไปดูป่าเสียหน่อยว่าทำงานคุ้มเงินเดือน หรือเปล่า”

“ฝากสวัสดิ์คุณลุงด้วยนะ” แหวนประดับบอกแล้วลุกขึ้นยืนตามเพื่อนสนิท สมองก็คิดไตร่ตรองว่าเธอจะเข้าไปที่บริษัทหรือจะทำงานข้างนอกดี “ฉันจะขึ้นไปดูงานที่สั่งมา...ที่ห้าง...”

“งานอีกแล้ว...แจะซื้องานไปถมที่หรือไถยายแหวน” พิศาแหวนตั้งแต่รู้จักแหวนประดับและเป็นเพื่อนกันมา เธอก็เห็นมีแต่พวกงานขามนี้แหละที่แหวนประดับนั้นหลงใหลได้ปลื้มมาก ไม่ว่าจะซื้อมามากมายแค่ไหนก็ยังไม่มีที่แว่วว่าจะเลิกซื้อ “ที่บ้านมีก็แสนโหลแล้วละ”

“ก็พอมี...” แหวนประดับไม่สนใจเสียงกระแหยะกระแหยะของเพื่อน และตอบกลับด้วยน้ำเสียงใจเย็นตามประสา “แต่ลายนี้สวยมากนะ ต้องสั่งจากยุโรป...เป็นงานเก่า”

“ระวังมีผีสิงนะ” เมื่อเตือนเพื่อนไม่ได้ผล พิศาจึงเริ่มหันมาขู่แทน โดยยกเรื่องผีสงามาพูด “ช่วงนี้แกยิงดวงตกอยู่...ระวังของจะเข้าตัว”

“เพื่อเจ้า” แหวนประดับปรึกษาเพื่อนของตนพร้อมชักสีหน้าขณะก้าวออกมาจากห้องอาหาร แล้วเดินเคียงกันไปที่ลานจอดรถด้านหน้าซึ่งมีรถยนต์หนาตา ด้วยนี่ก็เป็นเวลาเกือบบ่ายแล้ว จึงมีผู้คนมารับประทานอาหารเที่ยง

แต่นั่นก็ไม่ทำให้การมองเห็นของพิศานั้นเป็นเรื่องยาก เพราะรถของหญิงสาวเด่นสะดุดตาอยู่แล้ว มองปราดเดียวก็เห็น

ผิดกับแหวนประดับที่ต้องล้วงกุญแจรถขึ้นมากดปลดล็อก เธอ

จึงหารถเก๋งคันน้อยของตนเจอ...รถคันนี้หญิงสาวใช้มาตั้งแต่ยังเรียน
ไม่จบ นี่ก็เกือบจะคืนความรู้ให้อาจารย์ไปหมดแล้ว สภาพรถของเธอ
จึงไม่น่าดูเท่าไร แต่ก็ได้ตัดคิดหรือลำบากจนต้องเปลี่ยนรถยนต์คัน
ใหม่ เมื่อมองเห็นรถของตนแล้วแหวนประดับก็หันมาบอกลาสาวหมวย
ด้วยรอยยิ้มเช่นทุกครั้ง

“ไปแล้วนะ...เอาไว้เจอกันนะพิศา”

“ถ้าว่างฉันจะแวะไปหา...” พิศายกมือสะบัดผมยาวๆ ของตน
ไปเบื้องหลัง ก่อนจะมองเพื่อนสนิทพร้อมยิ้มมุมปาก “แล้วก็ช่วยบอก
พี่เกดให้คิดถึงความสำคัญและมีมือคนสวยอย่างฉันด้วย เพื่อพี่เกดจะ
เสียใจที่ไล่ฉันออก”

“ถ้าแกไม่เอาตัวเข้าแลกกับเงิน...ใครจะกล้าไล่แกออก” แหวน
ประดับหลุดปากจิกกัดเพื่อนสนิทด้วยความมั่นใจ

“เฮ้ะ ก็บรรยากาศมันพาไปนี่...แกจะมาซ้ำเติมฉันทำไม”

“บรรยากาศพาไปหรือ...กลัวพูดนะ” คราวนี้แหวนประดับก้าว
ไปประชิดคนร่างบางที่เตี้ยกว่าเธออยู่หลายเซนติเมตร แล้วอดใช้นิ้ว
จิ้มหน้าผากมนของคนที่อ้างว่าบรรยากาศพาไปไม่ได้ จนอีกฝ่ายผงะ
หงายหลัง ก่อนทำหน้าเบ้ใส่แม่คนเจ้าลืลาอย่างพิศา “คิดว่าฉันไม่รู้จัก
แกสินะ ถึงได้พูดออกมาอย่างนี้นะพิศา อย่างแะหรือบรรยากาศจะ
พาไปได้...ไม่ใช่ว่าหมายตาคูณจิตวริตเอาไว้นานแล้วหรือ”

“บ้า!” คนโดนเพื่อนรู้ทันบอกปัดเสียงสูงปรี๊ด ใบหน้าที่ขาวซีด
ก่อนหน้านี้ขึ้นสีแดงระเรื่อเพราะความอาย ทั้งชีวิตก็มีแค่แหวนประดับ
นี่แหละที่รู้ทันลูกไม้ของเธอ “หมายตงหมายตาอะไรละ...ไม่มี...” ว่า
แล้วพิศาก็กระแทกรองเท้าส้นสูงกึ่งวิ่งกึ่งเดินไปที่รถของตัวเอง

เวลาไม่กี่นาทีหลังจากนั้น แหวนประดับก็เห็นรถคันน้อยของ
เพื่อนตนถูกกระซางออกไปด้วยความเร็วที่น่าหวาดเสียว ทั้งเธอไว้กับ
รอยยิ้ม...รอยยิ้มแห่งความยินดี เพราะในที่สุดพิศาก็จะได้มีความสุข

เสียที่

เสียงโทรศัพท์มือถือในกระเป๋าจืดร้องขึ้นมาทำให้ร่างบางของหญิงสาวสะดุ้ง ก่อนเธอจะรีบค้นหาแล้วหยิบขึ้นมากดรับสาย เมื่อเห็นว่าใครเป็นผู้ที่อยู่ปลายสาย ความโล่งใจก่อนหน้านี้ก็แปรเปลี่ยนเป็นรู้สึกหนักอึ้งด้วยความลำบากใจ

“ว่าไงจะเบบี๋ โทร. มาหาพี่ได้แล้วหรือแม่ตัวดี” แหวนประดับกรอกเสียงราบเรียบทว่าเจ็บขาดไปตามสายทันที “รู้ไหมว่าวันนี้เราทำให้พี่ลำบากขนาดไหน หือ...”

“พี่แหวน...พี่แหวนต้องช่วยหนูนะคะ”

เสียงของเด็กสาวนั้นเสียขวัญอย่างมาก แหวนประดับจึงสร้างโกรธต่อไปไม่ได้

“หนูต้องตายแน่ถ้าพี่แหวนไม่ช่วยหนู...พี่แหวน...ฮึก...พี่แหวนขา...”

“ใจเย็นๆ เบบี๋” แหวนประดับปลอบใจคนตัวเล็ก ร้อนรนไปขึ้นรถของตนทันที ในมือก็ยังถือสายของเบบี๋เอาไว้ “อะไรกัน...เกิดอะไรขึ้น ค่อยๆ เล่า”

“หนู...ฮึก...คือหนู” เหมือนว่าเบบี๋จะคุมสติของตัวเองไม่อยู่เสียแล้ว เธอปิดหน้าร้องไห้พึมพำอย่างมึดแปดด้าน...อย่างคนที่ทำเรื่องร้ายแรงเกินกว่าที่กำลังของตัวเองจะแก้ไขไหว “คือหนู...หนูหลอกคุณหมอหนีไปขาย...”

“อะไรนะเบบี๋!”

2

เรื่องยุ่งๆ

คนที่ศิลากล่าวหาว่าเอาเพื่อนของเขาไปขายนั่งตัวสั่นหลบมุมอยู่ภายในร้านกาแฟเจ้าประจำที่แหวนประดับขอบมานั่งอ่านหนังสือในวันหยุด สภาพของเบปีนั้นแทบดูไม่ได้ เด็กสาวหน้าบวมตาช้ำ และหวาดระแวงราวกับกลัวว่าใครจะมาเอาชีวิตเธอ ซึ่งนั่นทำให้แหวนประดับขมวดคิ้วเข้าหากันด้วยความสงสัย ตั้งแต่รู้จักเด็กสาวมาหลายเดือน เธอไม่เคยเห็นเบปีเป็นเช่นนี้มาก่อน เธอจึงต้องเร่งฝีเท้าพุ่งเข้าไปหาคนตัวเล็กด้วยความเป็นห่วงทันที

“เบปี...เกิดอะไรขึ้น”

“พี่แหวน...” เพียงเห็นหน้าแหวนประดับ ดวงตากลมของเด็กสาวก็เอ๋อคลอไปด้วยหยาดน้ำตา อาการสะอื้นที่เธอพยายามสะกดเอาไว้ นั้นเริ่มกลับมา ไหลบ่างสันเท้านิดๆ ด้วยความหวังใจ “ช่วยหนูด้วยค่ะ คุณศิลาเขาจะฆ่าหนู”

“อะไรกัน คุณศิลาเขาจะทำอย่างนั้นไปทำไมหือ” แหวนประดับยกมือขึ้นลูบไหล่เด็กฝึกงานในความดูแลของตนอย่างปลอบขวัญตามวิสัยก่อนที่จจะรู้ตัวด้วยซ้ำ หญิงสาวก็เป็นอย่างนี้ ชี้นำสารจนบางครั้งก็เป็นจุดอ่อน ซึ่งพิศามักค่อนข้างอดเธอเช่นนั้นเสมอ

“ก็หนู...หนู...” เด็กสาวเงยหน้ามองแหวนประดับแวบหนึ่ง ก่อน

จะรับหลบตา ด้วยรู้ตัวดีว่าเธอหาเรื่องใส่ตัวทั้งหมด ไม่ใช่ความผิดของใครอื่น “หนูเอาคุณฉอนหนีไปขาย...ละ...แล้ว...”

“เบบี!” แหวนประดับเรียกชื่อเด็กสาวด้วยความโกรธ ดวงตาคมเบิกกว้างด้วยความตกใจอย่างไม่อาจจะเก็บซ่อน พลันมือที่ลูบไหล่ของเด็กสาวก็ร่วงลงมาอยู่ข้างตัว

“เรา...ทำอะไรนะ” แหวนประดับถามเผื่อว่าเธอจะหลุดไป แต่แล้วเธอก็ต้องผิดหวังเมื่อเบบีพยักหน้าแรงๆ แล้วเอ่ยคำพูดเดิมว่า

“หนูเอาคุณฉอนหนีไปขาย...นี่เงินคะ สองแสน”

แหวนประดับก้มลงมองของสีน้ำตาลหนาเตอะตรงหน้าด้วยแววตาเหลือเชื่อ แล้วเงยหน้าขึ้นมองหน้าของเบบีด้วยแววตาที่ไม่ต่างกันนัก เธอไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเรื่องที่ศิลาบุกมากล่าวหาเธอถึงบ้านนั้นจะเป็นความจริง เบบีหลอกฉอนหนีไปขายจริงๆ ด้วย

เรียวแรงในกายของแหวนประดับแทบไม่เหลืออยู่ พอๆ กับสติสัมปชัญญะของหญิงสาว นี่เธอจะอย่างไรต่อไปดี แหวนประดับหลับตาลง...พยายามรวบรวมสติของตัวเองให้เข้าที่เข้าทางอยู่เกือบสามนาที่เธอจึงสูดลมหายใจลึก แม่ปากแน่น ก่อนจะเอ่ยปากถามเบบีอีกครั้ง

“เราขายคุณฉอนหนีให้ใครเบบี ใครเป็นคนจ้างให้เราทำงานแบบนี้”

“คุณพลอยไพลินคะ”

ได้ยินเพียงเท่านั้นแหวนประดับก็เข้าใจทุกอย่างอย่างแจ่มแจ้งทันที ผู้หญิงที่ชื่อพลอยไพลินคนนี้เธอรู้จักดี เพราะคนแรกที่พลอยไพลินว่าจ้างให้เป็นคนเอาฉอนหนีใส่พานให้หญิงสาวก็คือเธอนี่แหละ แต่โชคดีที่เกศรา...เจ้านายของเธอเลือกที่จะไม่รับงานนี้ แหวนประดับจึงรอดตัวไป แต่ไปไหนมาไหนไม่รู้ ทำไมสุดท้ายแล้วพลอยไพลินถึงได้หาทางเข้าถึงตัวฉอนหนีจนได้ ผู้หญิงคนนี้ไม่ธรรมดาจริงๆ

เมื่อหวนคิดเรื่องงาน แหวนประดับก็อดคิดถึงความยากลำบาก หลังจากเธอเลือกย้ายมาทำงานกับเกศราที่ Even for you เมื่อหลายปีก่อนไม่ได้ คราวแรกที่ได้ยินคอนเซ็ปต์ของบริษัทที่บอกว่า ‘รับทำงานทุกอย่างบนโลกนี้’ เธอก็คิดว่าคงเป็นงานง่ายๆ ตลกๆ แต่ที่ไหนได้ ยิ่งนับวัน เมื่อบริษัทโตขึ้นและมีกลุ่มลูกค้าหลากหลายขึ้น งานตลกๆ ก่อนหน้านี้ก็เริ่มยากและซับซ้อนขึ้น จนทำให้แหวนประดับเกือบถอดใจไปหลายครั้งเลยทีเดียว

ทั้งงานตามจับภรรยาบ่อย หาหลักฐานการฟ่องหย่า ล่าสุดก็กรณีของพลอยไพลินที่บอกให้จับผู้ชายให้นั่นละที่ทำให้แหวนประดับอยากจะลาออก เกิดมาไม่เคยพบเคยเห็นผู้หญิงที่อยากได้ผู้ชายมาก จนต้องว่าจ้างบริษัทไปจัดการให้ได้ลงเอยกัน

ความรักหนอความรัก...ซับซ้อนวุ่นวาย น่าปวดหัวขนาดนี้ ทำไมใครๆ ถึงอยากมีกันนัก

“พี่แหวน...พี่แหวนช่วยหนูได้มั๊ยคะ”

เสียงสั้นๆ ของเบบี๋เรียกให้สติของแหวนประดับกลับมาอยู่กับปัจจุบันอีกครั้ง เธอมองหน้างามของเด็กในความดูแลของตัวเองแล้วถอนหายใจอย่างลำบากใจ

“หนูไปหาพี่แหวนตอนเช้า...หนูเจอคุณศิวาเลยรีบออกมาเพราะกลัว...”

“แล้วปล่อยให้พี่รับมือกับคุณศิวาคนเดียว໋มั๊ย” แหวนประดับหัวงพลางทำท่าค้อน ทำให้เด็กสาวหงอลงอีก แล้วคนใจอ่อนเป็นทุนเดิมก็ซิงพูดก่อนที่เบบี๋จะร้องไห้อีกครั้ง “เฮ้อ...แต่เอาเถอะ เรื่องมันเลยเกิดมาจนขนาดนี้ คงทำอะไรไม่ได้แล้วละ”

“ว่าแต่เรานะ...ชายคุณฉวนหันเขาสำเร็จหรือเปล่า” ถ้ามออกไปแล้วก็เป็นตัวเองที่กระดาถายเสียเอง “พี่หมายถึงว่า...คุณฉวนหันเขาได้ตกลงปลงใจขึ้นกับคุณพลอยไพลินทุกชั้นทุกตอนหรือเปล่า”

“คงจะไม่ค่ะ” เบบี๋บอกเสียงหวาดๆ เธอเองก็ไม่แน่ใจเรื่องนี้เหมือนกัน ด้วยตัวเธอนั้นแผ่นอกมาจากโรงแรมที่เกิดเหตุทันทีที่ส่งต่อฉอดหันให้ผู้ว่าจ้างของตนเรียบร้อย “เพราะถ้าเรียบร้อยคุณศิลาคงไม่รู้เรื่องแล้วมาไว้วายพีแหวนถึงบ้านอย่างนี้ เราจะทำอย่างไรกันดีคะพีแหวน...ไหนจะคุณศิลาอีก”

แหวนประดับมัมปากขณะฟังเรื่องราวจากเบบี๋ ก่อนปรายตามองใบหน้าซีดเขียวของเด็กสาวเมื่อเธอได้ยินคำว่า ‘เรา’ แบบนี้ก็หมายความว่าเธอถูกเหมารวมว่าเป็นพวกเดียวกับเบบี๋เรียบร้อยแล้วนะสิ แล้วทีนี้จะทำอย่างไรกันดี...เมื่อเช้านี้ก็ครั้งหนึ่งแล้วที่ศิลาบุกมา

และเท่าที่ฟังจากเบบี๋ ชายหนุ่มคงไม่ร่าเริงง่ายๆ หรืออย่างน้อยก็จนกว่าเขาจะหาตัวคนที่เอาเพื่อนสนิทของเขาไปขายเจอนั่นแหละ แล้วแหวนประดับจะใจแข็งส่งเบบี๋ไปให้ผู้ชายร้ายกาจอย่างศิลาทำร้ายได้ลงคอหรือ แม้จะรู้ว่าครั้งนี้เบบี๋ทำผิด แต่แหวนประดับก็ไม่ใช่มนุษย์ใจไม้ไผ่ระก้า หญิงสาวเฝ้ามองไปครู่หนึ่งอย่างครุ่นคิด ครู่ใหญ่ทีเดียวก่อนจะทำลายความเงียบด้วยคำพูดต่างๆ ว่า

“เราไปบ้านพีไม่ได้แล้วละ เพราะคุณศิลาคงจะมาอีกแน่ๆ”

“หนูก็คิดอย่างนั้นค่ะ” เบบี๋พึมพำ ปาดน้ำตาบ่อยๆ ก่อนเลื่อนซองเอกสารซึ่งมีเงินสดจำนวนมากไปให้แหวนประดับ “แล้วนี่...”

“เราเก็บไว้ก่อนเถอะ” แหวนประดับมองแล้วแนะนำ “อย่าเพิ่งผลิผลามทำอะไรตอนนี้ ยิ่งคุณศิลาคอยจับผิดพวกเราอยู่ เราจึงต้องระวัง”

“ค่ะพีแหวน” เบบี๋พยักหน้า ยอมเก็บเงินที่เป็นหลักฐานมัดตัวเธอนั้นลงไปในกระเป๋าเบบี๋ใบเก่งตามคำแนะนำของแหวนประดับทันที

“หอเราก็กลับไปพักไม่ได้ อย่างนี้จะทำยังไงกันดี” แหวนประดับพึมพำ พยายามหาทางออกเรื่องที่พักให้เด็กสาว เพราะนอกจากศิลาที่ตามราวีเบบี๋แล้ว ยังมีเจ้าหน้าที่ของเด็กสาวที่ตามราวีกันมานานจนเบบี๋

กลับไปพักที่หอไม่ได้ ต้องระเห็จมาขอค้างบ้านเธอหลายวัน แต่เมื่อเกิดเรื่องนี้ขึ้น บ้านเธอนั้นเบบี๋ก็คงกลับไปพักไม่ได้เช่นเดียวกัน “เอาอย่างนี้นะ เดี่ยวเราไปพักบ้านพี่เกิดก่อน...พี่จะคุยกับพี่เกิดเอง ไม่ต้องห่วง”

“ขอบคุณค่ะพี่แหวน” เบบี๋ยกมือไหว้หญิงสาวด้วยความซาบซึ้งใจและรู้สึกขอบคุณ รู้ดีว่าหากไม่มีแหวนประดับสักคนแล้วเธอต้องลำบากกว่านี้อีกแน่นอน “ที่อุตส่าห์ช่วยหนู”

“ไม่ต้องขอบคุณอะไรกันมากมายหรอก พี่รู้ว่าเราไม่ได้ตั้งใจให้เรื่องมันเป็นอย่างนี้” แหวนประดับตัดบท เพราะเธอรู้จักพลอยไพลิน คนที่ว่าจ้างเบบี๋ให้ทำเรื่องร้ายๆ เรื่องนี้ดี ดังนั้นหญิงสาวจึงรู้ว่าคนอย่างเบบี๋แม้จะร้ายกาจ แต่ก็ตามคนเจ้าเล่ห์อย่างพลอยไพลินไม่ทันหรอก “เรายังเด็ก ทำอะไรพลาดไปก็จำไว้ รู้ไหม...จะได้ไม่พลาดแบบนี้อีก”

“ค่ะ พี่แหวน”

ด้านคนที่ทำให้แหวนประดับต้องระวังภัยให้เด็กฝึกงานใน ความดูแลของตนเป็นพิเศษนั้นหัวพัดหัวเหวี่ยงมาที่คลับ The Rock ซึ่งไม่ต้องบอกก็รู้ว่าใครเป็นเจ้าของ ร่างสูงของศิลาก้าวลงมาจากรถยนต์ของตัวเอง หน้าบึ้งตึงฟ้องถึงความโมโหสมอารมณ์

และคนที่ทำให้เขาโมโหนั้นก็ไปไม่ได้ นอกเสียจากแหวนประดับ แม้คนสวยแต่รูปคนนั้นนั่นแหละ...ไม่รู้เธอมีของดีอะไรติดตัวถึงกล่อมให้พ่อของเขายอมกลับไปก่อนได้ ทั้งที่ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนอย่างเขาเกือบโดนกระต๊อบเสียแบนติดพื้น หลังจากนั้น...แหวนประดับก็ทิ้งเขาไว้ที่โรงพักเสียดื้อๆ ทำให้ศิลาต้องนั่งแท็กซี่กลับไปบ้านของหญิงสาว

กว่าจะกลับมาถึงที่ร้านของตัวเองก็ปาเข้าไปเกือบบ่ายโมง เขาทั้งหิว ทั้งโกรธ และคันคะเยอแปลกๆ ในอก เมื่อคิดถึงท่าทางริบร้อน

ของแหวนประดับตอนที่ออกจากโรงพัก เหมือนเธอมีนัดกับใครสักคน ให้ตายเถอะ...ใครกันวะที่นัดกับแหวนประดับจนเธอรีบร้อนแล้วทิ้งเขาไปอย่างนั้น

ศิลาอยากจะรู้แน่...

“ไอ้ไอ้ๆ ไอ้ไอ้ไว้ย” ชายหนุ่มเมยหน้าตะโกนเรียกลูกน้องด้วยความหงุดหงิด หลังจากพยายามผลักประตูร้านแล้วพบว่ายังถูกล็อกจากด้านใน “ไอ้ไอ้! มึงหายไปไหนวะ!” เรียกอีกครั้งด้วยน้ำเสียงดุต้น ก่อนจะออกแรงกระชากประตูแรงๆ เพื่อระบายความหงุดหงิด “เปิดประตูให้กูหน่อยไอ้ไอ้!”

“มาแล้วครับ” ไอ้เป็นชายหนุ่มอายุสี่สิบห้า แต่ใบหน้าของเขา กลับเต็มไปด้วยร่องรอยของบาดแผลไม่ต่างจากศิลา เพราะเขาร่วมมู๋ เคียงบ่าเคียงไหล่กับลูกพี่มาตั้งแต่ยังเป็นเด็กๆ ด้วยไอนั้นลูกชายของ คนรับใช้ในบ้านของศิลา ได้รับความเมตตาจากคุณท่านทั้งสองโดย ส่งเสียให้เรียนหนังสือ พอเรียนจบศิลา ก็ตัดสินใจเปิดคลับ ซึ่งเป็นอย่างดี ไอ้ก็ถูกดึงตัวมาช่วยงานทันที...จนตอนนี้จากเด็กในร้านไอ้ก็ได้เลื่อนขั้น มาเป็นผู้จัดการร้านเรียบริบร้อย “มาแล้วครับพี่ห็น ใจร้อนไปได้”

“มึงจะล็อกร้านหาพระแสงอะไรวะ” เพียงเห็นหน้าลูกน้อง ศิลา ก็ใช้ไอ้เป็นที่ระบายอารมณ์ทันที “งานการไม่ทำหรือมึง นี่มันก็โมง กี่ยามแล้ว”

“เพิ่งบ่ายโมงครับพี่ห็น” ไอ้ตอบแล้วได้แต่ยิ้มแหย เขาอยู่กับ ศิลามานานจนรู้ว่าอาการพาลเช่นนี้ของผู้เป็นนายต้องรับมืออะไร เช่นไร ไม่ได้ตั้งใจจริงๆ หน่อยๆ ศิลา ก็มักจะพาลคนโน้น ต่อยคนนี้เป็น เรื่องปกติ “จะรีบเปิดไปทำไมครับ รีบไปลูกค้าเขาก็มาดึกๆ อยู่ดี...”

“เอ๊ะ...ไอนี้...วอนนักระมึง”

ไอ้ไม่ได้วอนเวนอะไรหรอก เพียงแต่ศิลา นั้นพาลพาโลเองเฉยๆ อะไรๆ จึงขวางตาเขาไปหมด แต่คนเป็นลูกน้อง ‘พี่ห็น’ มาตั้งแต่

จำความได้ก็ไม่กล้าปากเก่งอะไรอีก เพียงรีบเปิดประตูร้าน The Rock ให้เจ้าของได้เข้ามาสนใจปรารภ

“หาข้าวมาที่ หิวได้จะขาดอยู่แล้ว”

“ครับพี่” โอ้รับวิ่งหายไปยังทิศทางที่เป็นห้องครัวของร้านทันที ในใจก็ภาวนาให้วันนี้พ่อครัวสักคนมาเร็วด้วยเถิด ไม่อย่างนั้นเขาคงต้องให้เด็กในร้านวิ่งไปซื้อข้าวมาให้เจ้านายอารมณ์ร้ายแทน

ลบล้างลูกน้องที่เป็นผู้จัดการร้านและอดีตเด็กในบ้านแล้ว ศิลาก็กังหงุดหงิดหัวใจเหมือนเดิม

เมื่อสมองของตนนั้นยังสงสัยถึงบุคคลที่แหวนประดับรึบร้อนไปหา กระทั่งกล้าทิ้งเขาเอาไว้แบบนี้ ต้องไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน อยากรู้ว่าคนคนนั้นเป็นใคร...จะสำคัญว่าลูกชายของอดีตรัฐมนตรีอย่าง ศิลา มหาศักดิ์ มากเสียหรือ แหวนประดับถึงเลือกไปหาคนคนนั้นมากกว่าจะอยู่เคลียร์ปัญหากับเขา

อย่าให้รู้แล้วกันว่ามันเป็นใคร...ถ้ารู้ละก็ เขาจะจับมันมาอัดให้หายแค้น เอาให้หายหงุดหงิดเลยคอยดู...โทษฐานที่แย่งความสนใจของแหวนประดับไปจากเขา

“พี่ห็นคะ...”

“อะไรอีกล่ะ” ตวาดเสียงเข้มกลับไป

ร่างบางของหญิงสาวที่มองเจ้านายอยู่นานสะดุ้งโหยง เธอหรือที่รอพบเขามาทั้งวัน กะว่าพอเจ้านายมา เธอจะรีบเข้ามารายงานเรื่องสำคัญก่อน เพราะไม่อยากโดนศิลปินประจานหัวของเธอแทนอาหารเที่ยง แต่ทำไมพอมมาถึงศิลปินก็องค์ลงเรียบร้อย ดูท่าคงจะองค์ลงตั้งแต่ก่อนเข้ามาแล้วกระมัง เพราะหน้าคมยัปเดตังแต่ยังไม่ถึงตอนเย็นเลยนี่

“ใครจะตายอีกล่ะหว่า”

ลูกหว่าแม้มปากแน่น ปอดแหกขึ้นมาทันทีเมื่อระลึกได้ว่าเรื่องที่ตนต้องรายงานศิลปินนั้นไม่ใช่เรื่องที่มีใครตายหรอก แต่ถ้าเธอรายงาน

ออกไปแล้ว ไม่แน่ว่าเธอนั้นแหละที่จะเป็นคนเสียชีวิต

“คือว่าหนูคิดว่ามันเป็นเรื่องเล็กเลยไม่ได้บอกพี่ห็นตั้งแต่แรก...”

หญิงสาวออกตัวในทีแรก พลางหยิบไอแพดของร้านมาจากด้านหลัง
ใช้นิ้วบัดหน้าจอแล้วส่งให้ผู้เป็นนายอ่านเนื้อหาในโซเชียลมีเดียเอง

ศิลาทำเสียงจึกจึกในคอ ก่อนจะยอมรับไอแพดในมือลูกน้องมา
อ่าน ใจก็นึกค่อนข้างกลัวว่าที่ปล่อยให้เขาเสียเงินจ้างเจ้าหล่อนต่อ
เดือนไปตั้งมาก แต่กลับให้เขาอ่านเรื่องไร้สาระในอินเทอร์เน็ตเองเสีย
นี่ ก็เขาจ้างเธอมาทำหน้าที่จัดการกับเรื่องชื่อ ‘เสียๆ’ ของเขา ทำไม
ยังต้องให้เขารับรู้เรื่องพวกนี้ให้ปวดสมองอีก เสียเวลาจริง

แต่เพียงกวาดตาอ่านเรื่องที่ถูกลกเอียงกันอย่างผิดริ้นบนหน้า
เว็บเพจของร้านโดยตรง ศิลาที่มีอ้ออ่อนแรง อยากจะกลั้นใจตาย...
ทว่าเมื่อความตกใจหายไป ความโกรธก็เข้ามาแทนที่ พร้อมความอยาก
รู้ว่าใครมันกล้า...ใครมัน...

“ใครมันสอนแม่งูเล่นเฟซบุ๊กวะ!”

เพียงก้าวแรกที่เลิศศักดิ์เข้ามาในบ้านหลังใหญ่ของตนเอง
หลังจากรีบขี่รถเพื่อไปจัดการปัญหาให้ลูกชายที่โรงพัก เขาก็ได้ยิน
เสียงแหลมบาดแก้วหูจากคู่ชีวิตต้อนรับเป็นอย่างแรก แต่กระนั้นก็ยัง
ไม่มีวิธีแหว่วว่าจะเห็นร่างเจ้าของเสียง

“ไอคนพวกนี้! กล้าดียังไงมาว่าน้องห็นของฉัน!”

“อะไรอีกละนั่น” พลเอกเลิศศักดิ์หันไปหาคนสนิทที่นั่งก้มหน้า
อยู่แทบพื้น ไม่เป็นห่วงภรรยาที่ร้องวี้ดว้ายราวกับมีใครเสียชีวิต เพราะ
เขาชินเสียแล้ว อยู่กับคู่ชีวิตของตนมาเกือบสี่สิบปี ทำไมจะไม่รู้ว่านิสัย
ชอบไว้วางใจของภรรยานั้นเป็นสิ่งที่แก้ไม่หาย “ใครไปว่าน้องห็นของ
เขาอีก”

“คนในเฟซบุ๊กครับ” มีอชวรายงานให้ผู้เป็นนายฟังด้วยสีหน้า

ลำบากใจ เพราะไม่รู้ว่าตนควรพูดหรือเปล่า สุดท้ายแล้วด้วงก็ต้องกลั้
ใจพูด ด้วยคนทั้งบ้านหมดปัญญาจะรับมือกับอารมณ์ของคุณนายแล้ว
“เห็นหงุดหงิดมาตั้งแต่เช้าแล้ว ใครจะพูดอย่างไร...ห้ามให้วางมือถือ
ก็ไม่ยอมครับ”

“บอกฉันนี่ย...จะให้ฉันไปห้ามหรือ” คนเป็นนายพลและสามี
ของ ‘คุณนาย’ เข้มมองหน้าคนสนิท “แกอยากให้ฉันตายเร็วๆ หรือ
ยังงั้ใจด้วง”

“โอ้...คุณท่าน” ด้วงโอดครวญ พอความหวังสุดท้ายย้อนถาม
มาเช่นนั้นเขาก็จนปัญญา “คุณท่านก็รู้ว่าผมไม่เคยคิดอย่างนั้น แต่
คุณนายท่านก็อารมณ์ร้ายเหลือเกิน...พวกเด็กๆ นั้ร้องไห้กันขรมแล้ว”

“ก็หาของให้เขากินสิ เดียวก็หายโกรธ” สามีคุณนายแนะด้วย
สีหน้าราบเรียบ ถอดรองเท้าออกแล้วเปลี่ยนมาเป็นสวมรองเท้าสำหรับ
สวมในบ้าน ตั้งใจจะเดินเข้าไปด้านใน ทว่าเสียงบ่นเบาๆ ของคนสนิท
กลับทำให้เท้าของเขาหยุดนิ่งตรงหน้าประตู

“ถ้าคุณนายหายโกรธง่ายแบบนั้น ผมก็คงไม่หวังพึ่งคุณท่าน
หรอกครับ...”

“จะมาหวังอะไร ฉันเคยทำอะไรถูกใจเขาหรือก็เปล่า” คนเป็น
นายพลปรารภกับตัวเองเบาๆ “มีแต่จะโกรธยิ่งกว่าเดิมละสิไม่ว่า”

ถึงจะบอกคนสนิทให้เลิกหวังพึ่งตน แต่สุดท้ายแล้วเลิศจักดีก็
ยังเดินไปหาคนที่บ่นเป็นหนีกันฉั้ สีหน้าเขาเรียบสนิท

เพียงเห็นเงาร่างสูงของเจ้าของบ้านอีกคน เด็กๆ ในบ้านที่นั้
ก้มหน้าก้มตาหลบหมอนอิงที่คุณนายปาเกลื่อนบ้านก็หน้าขึ้นขึ้นมา...
เล็กน้อย

“อิงฟ้า...” คนเสียงทุ้มเอย่เรียกชื่อภรรยาของเขา ก่อนจะถอน
หายใจออกมายาวเหยียดด้วยความหนักใจ เมื่อเห็นสภาพห้องนั้เล่น
เต็มตา

“อะไร” เจ้าของชื่อหั่นขั้วบ มองร่างสูงของสามีตาขวาง ไม่สน
หรือว่าเขาจะมีศใหญ่โตขนาดไหน ในเมื่อเขาอยู่ในบ้านของเธอ
คุณหญิงฟ้า...ตั้งแต่สมัยสาว ๆ ถือกฎที่ว่า บ้านของเธอ...เธอใหญ่ที่สุด
ซึ่งใช้กับทุกคน ไม่เว้นแม้แต่ผู้เป็นสามี “จะมาทำอะไรอีกล่ะ จะโทษ
ว่าสั่งสอนน้องหินไม่ดีอีกละสิ”

เพียงได้ยินถ้อยคำที่ศรีภรรยาเปล่งออกมาจากปาก เลิศศักดิ์ก็
เบือนหน้าไปมองดวงที่ตามมาแล้วยิ้มแหย่ ส่งกำลังใจให้เจ้านาย
เงียบๆ แล้วคนเป็นนายก็หันกลับมามองร่างเล็กแต่ฤทธิ์เดชมากมาย
ของอิงฟ้าต่อ

“พี่ยังไม่ได้พูดอะไรเลย”

“ไม่ต้องพูดฟ้าก็รู้หรือ” อิงฟ้าเอ่ยเสียงขึ้นจมูก ปรายตามอง
สามีของเธอ...เป็นครั้งแรกที่ยอมผละจากเพชฌัญญ์ สาเหตุที่ทำให้คนใน
บ้านอกสั่นขวัญแขวน “ด่าจนเบื่อจะฟังแล้ว”

“ไม่ได้ตั้งใจเสียหน่อย ลืมตัวไปครั้งเดียวเอง” เลิศศักดิ์ว่าเบาๆ
ราวกับเกรงว่าภรรยาจะได้ยินเข้า แต่แม่ของศิลาเสียอย่าง ไม่ได้ยินก็
ไม่ใช่อิงฟ้าแล้ว

“อย่าลืมน้อยๆ แล้วกัน” ศรีภรรยาปากร้ายก้าวฉับๆ มาหยุด
ตรงหน้าสามี แบะปากใส่คนมากด้วยยศและศักดิ์อย่างดูแคลน “เพราะ
ตัวเองไม่เคยเลี้ยงน้องหิน เก่งแต่ทุบ แต่ดี หึ”

ทั้งคำพูดเชือดเฉือนเอาไว้ให้สามีเจ็บใจเล่นๆ แล้ว ‘คุณนาย’ ก็
สะบัดหน้าพริตเดินหนีไป ยกมือถือขึ้นมากันด่าคนในไซเซียมมีเดียที่
อาจหาญเขียนถึง ‘น้องหิน’ ของเธอในทางที่ไม่ดีอีก คนพวกนี้จะต้อง
โดนสั่งสอน เธอจะทำให้พวกมันรู้ว่าลูกชายของ อิงฟ้า มหาศักดิ์ ไม่ใช่
คนที่ใครจะมาเขียนด่าอย่างสนุกปากเช่นนี้ได้

“ขนาดทุบตีจนมือจะหัก เลือดฝั่งแม่ยังแรงขนาดนี้ ไม่ตีแล้วจะ
ขนาดไหน” คนเหลือทนทั้งลูกทั้งเมียบ่นกับลมฟ้า ถลึงตามองหน้า

คนสนิทที่ชื่อด้วงด้วยแหวดราวกับจะฆ่าให้ตาย

บอกแล้วใช่ไหมว่าเราไม่เคยสู้ชิงฟ้าได้ จะตอนหนุ่มตอนแก่ก็ต้องแพ้ให้ศรีภรรยาอยู่รำไป

“ไป...รีบเก็บห้องให้เรียบร้อย เดี่ยวคุณเขากลับมาจะไม่มีอะไรให้เขี้ยว”

เขาเอ่ยเพียงเท่านั้น เด็กๆ ในบ้านที่นั่งก้มหน้าตัวลั่นอยู่ก็รีบพร้อมใจกันลุกขึ้นมาเก็บข้าวของที่แม่ของ ‘น้องหิน’ ปาลงพื้นกลับเข้าที่ โถงอกที่คุณท่านของพวกตนกลับบ้านเร็ว เพราะรู้ว่าถ้าเลศศักดิ์อยู่บ้านด้วยแล้ว ฤทธิ์ของชิงฟ้าจะไม่แรงเท่าตอนที่อยู่คนเดียว

และนั่นก็ตรงกับใจนายด้วง เขาเงยหน้ามองนายของตนด้วยความเข้าอกเข้าใจ อยากจะสงสาร แต่ก็สงสารไม่ลง ด้วยสิ่งที่ชิงฟ้าพูดมาก็คือเป็นเรื่องจริงทั้งสิ้น คนอื่นที่มองเข้ามาในครอบครัวมหาศักดิ์ก็ย่อมรู้ดีเช่นเดียวกันว่านายท่านนั้นดุกับบุตรชายคนเดียวเพียงใด ทั้งทุบทั้งตีอย่างທີ່ชิงฟ้าว่านั่นแหละ

แต่กระนั้นนายของเขาก็ก็นับว่ามีมือกับภรรยาที่รักลูกมาก ไม่ได้เอาดีชิงฟ้าเลี้ยงศิลามาอย่างประคบประหงม ดีแค่ไหนแล้วที่ศิลานั้นมีแค่เรื่องทำดีทำต่อคนอื่น ไม่เหมือนลูกคุณหนูพ่อแม่ตามใจคนอื่น ๆ ที่มีเรื่องยาเสพติด เรื่องผู้หญิงมาให้ปวดหัว

ทว่านายท่านคงไม่ชอบใจเรื่องนี้ระมัง ไม่อย่างนั้นคงไม่หลุดปากต่อว่าภรรยาจนเป็นเรื่องหมางใจกันมาจนถึงทุกวันนี้หรอก คิดแล้วด้วงก็สงสารคนกลางอย่างศิลา...แม้จะเอาอย่างนั้น พ่อก็จะเอาอย่างนี้ ทำอย่างไรก็ไม่ถูกใจใครสักอย่าง

ด้วงถอนหายใจเสียดัง สงสารศิลาจับใจ

“อะไรอีก...ทำให้แล้วยังไม่พอใจอีกหรือ” คนที่เข้าใจว่านายด้วงถอนหายใจประชดตัวเองทำตาขวาง

ด้วงตัวลั่นลงอย่างหวาดหวั่น ไม่ต่างจากตอนที่ชิงฟ้าอยู่...ก็

คุณท่านคุณน้อยกว่าคุณๆ คนอื่นเสียเมื่อไหร่ ถ้าเปรียบเทียบกับคนในบ้าน คุณท่านของเขาก็ถือว่าดีมาก แต่พอมาสู้กับอิงฟ้าและศิลาแล้ว เลิศศักดิ์ก็ตกอันดับไปอย่างไม่เป็นที่แปลกใจเท่าไร “คุณนายเขาไม่ด่าแกแล้วไม่ใช่หรือไอ้ด้วง จะเอาอะไรอีก”

“ผมยังไม่ได้ว่าจะไร่คุณท่านเลยครับ” ด้วงอ้อมแอ้มบอกเสียงเบา หลบตาต่ำเพราะแม้จะอยู่กับเจ้านายมานานเพียงไหนก็ไม่กล้าสู้สายตาดูๆ ของพลเอกเลิศศักดิ์แน่

“ไม่ว่าแล้วถอนหายใจทำไม” คนที่ไม่ใช่เจ้าของบ้านเริ่มวางท่าใหญ่เมื่อลับหลังภรรยา “อยู่กับคุณนายเขามากละสิ ถึงกล้าอย่างนี้”
“อยู่กับใครก็ไม่กล้าทั้งนั้นแหละครับ”

คนที่เป็นลูกน้องก้มหน้างุดกว่าเดิม ใครจะกล้าหือกับบ้านมหาศักดิ์ จะคนแม่ คนพ่อ หรือกระทั่งคนลูก...คนทั้งบางเขาก็กลัวกันหัวหดหมดนั่นแหละ

“รอน้องหินเขามาจ้อแล้วกัน กับลูกเขาคงไม่ด่าสาตเสียเทเสีย เหมือนกับผัวหรือก ฮี!”

ฝั่งคนที่ด่าสามีสาตเสียเทเสียก็ไม่คิดจะกลับไปจ้อ กระแทก
เท้าเดินมาทึงตัวลงนั่งบนโซฟาที่ห้องนั่งเล่นอีกฝั่งเพราะไม่อยากทนเห็นใบหน้าบูดบึ้งของคู่ชีวิต

เธอะ...ไม่จ้อหรือก เธอไม่ได้เป็นคนผิดเสียหน่อย

บอกตัวเองเช่นนั้นแล้วอิงฟ้าก็ขีดหน้าขึ้น ตั้งใจจะจัดการกับพวกนักเลงคีย์บอร์ดที่กล้าว้าลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของตนให้รู้สำนึก

“เอ๊ะ ลูกเค้าเหล่าใครนี่” เธออุทานออกมาเมื่อเห็นข่าวของบุตรชาย แน่นอนว่าเรื่องที่ศิลาเป็นขาวนั้นไม่ใช่เรื่องแปลก แต่ผู้หญิงที่กำลังทำร้าย ‘น้องหิน’ นี่สิ เป็นใคร ทำไม่ถึงกล้าขนาดลงไม้ลงมือกับลูกชายสุดที่รักของอิงฟ้า เอวก็บางอย่างนี้...ทำไมศิลาถึงปล่อยให้เจ้าหล่อน

ตีตอกจนหน้าหงายได้

น่าเจ็บใจจริง!

ไม่ได้การแล้ว...แบบนี้ต้องโทร. ถามน้องหินให้รู้เรื่อง เธอไม่เคย
สั่งสอนลูกให้เป็นคนขี้อาย จะกับผู้หญิงก็ห้าม...ห้ามเด็ดขาด

อิงฟ้ายังไม่ต้องลงมือต่อสายหาบุตรชายเอง ศิลาก็เป็นฝ่ายโทร.
เข้ามาทราบว่าเขารู้ว่าแม่กำลังคิดถึงอยู่อย่างไรวางนั้น แม่เจ้าของ
ชื่อ ‘น้องหิน’ กดรับสาย ยิ้มกว้างอย่างเปี่ยมสุข ไม่มีร่องรอยโทสะ
เหลืออยู่บนใบหน้าม รวากับเมื่อครู่ตนไม่ได้ทะเลาะกับสามีมาก่อน
แม้แต่นิด

“ว่าอย่างไรจะน้องหิน...”

“คุณแม่...” น้องหินของท่านถอนหายใจ อยากลงไปชักกับพื้น
ให้ตายเสียให้รู้แล้วรู้รอด ไม่รู้ว่าเขาจะต้องพูดกับมารดาอย่างไร บังคับ
ท่านด้วยวิธีไหน ท่านจึงจะยอมเลิกเรียกเขาน้องหินเสียที “ทำอะไร
อยู่ครับ”

“ก็เล่นเฟซบุ๊กนะซี” อิงฟ้าตอบโดยไม่เสียเวลาคิด

ศิลปะก็ไม่เสียเวลาเก็บอารมณ์ทางสีหน้าเช่นเดียวกัน ชาย
หนุ่มกลอกตา ฟันลมหายใจออกทางปากแรงๆ รู้อยู่แล้วละว่าแม่กำลัง
ทำอะไร...ที่ถามก็เพราะรู้แน่แหละ

“ทำไมคุณแม่ยังไม่เลิกเล่นอีกครั้ง หินบอกแล้วใช่ไหมว่าทะเลาะ
กับคนในอินเทอร์เน็ตมันไม่ดี”

พอเป็นบุตรชายสุดที่รักเอ๋ยเตือน อิงฟ้าก็ไม่มีฤทธิ์มีเดชอะไร
เพียงแต่กระแทกลมหายใจอย่างแรงแงอนเท่านั้น

“ก็แม่เหงานี้ น้องหินก็ไม่ค่อยมาหา” คนติดเฟซบุ๊กบอกเหตุผล
“แล้วคนพวกนี้ไม่ใช่คนดีสักหน่อย เขาน้องหินเสียๆ หายๆ ด่าน้อง
หินแบบนี้ร้านน้องหินก็เจ๊งนะสิ”

ฟังแล้วศิลปะก็ได้แต่ยกมือขึ้นเกาหัวแกรกๆ อยากจะบอกแม่เขา

ไปตรงๆ เสียจริงว่าที่ท่านไปไล่ด่าคนอื่นแบบนี้ก็ไม่ได้ช่วยอะไรนักหรอก
ออกจะแย่กว่าที่เป็นอยู่ด้วยซ้ำ...

“คุณแม่... หินขอร้อง...”

“คุณแม่ยังไม่ได้ทำอะไรเลยนะคะน้องหิน” คนไม่รู้สึกรู้ว่าตนเอง
ทำเรื่องผิดว่าเสียใจ รวากับว่าเธอเชื่อจริงๆ ว่าตัวเอง “ไม่ได้ทำอะไร”
“แล้วก็นะ... เรื่องผู้หญิงที่เป็นข่าว น้องหินคิดจะบอกคุณแม่เมื่อไหร่”

“ไม่มีอะไรให้บอกนี่ครับ” คราวนี้เป็นลูกชายที่เอ่ยตาใสบ้าง
“ผมกับเขามีเรื่องเข้าใจผิดกันนิดหน่อย เขาเลยตีศอกผม... แล้วก็ไป
โรงพัก คุณพ่อคงเล่าให้คุณแม่ฟังแล้วมั้ง”

“พ่อน้องหินจะเล่าอะไรล่ะ ผู้ชายน่ารำคาญ” อิงฟ้าเบะปาก
เมื่อเอ่ยถึงสามี “แล้วผู้หญิงนั้นเขาเป็นลูกเต้าเหล่าใคร ทำไมถึงตีศอก
น้องหินได้ คุณแม่ไม่ชอบเลยนะคะ”

เมื่อพูดกับบุตรชาย อิงฟ้าจะเอ่ยคะซาลงท้ายทุกครั้ง ไม่เหมือน
เวลาพูดกับสามีหรือกับคนอื่นๆ ที่จะห้วนจัดประหนึ่งมะนาวไม่มีน้ำ แต่
มีหรือลูกสาวของอดีตนายกองอย่างอิงฟ้าจะแยะ เธอก็เป็นของเธออย่าง
นี้มาตั้งแต่สมัยสาว ๆ แล้ว ไม่เห็นจะต้องเปลี่ยนเพื่อเอาใจใคร ไม่ชอบ
ก็ช่างเขา เอาที่เราสะดวกก็พอแล้ว

“คุณแม่... มันแค่เรื่องเข้าใจผิดครับ แหวนเขาไม่ได้ตั้งใจหรอก”
ชื่อของผู้หญิงคนนั้นทำให้ลมหายใจของลูกสาวอดีตนายกองแทบ
หมดลง มือเล็กที่ถือโทรศัพท์มือถือแนบหูนั้นสั่นระริกอย่างไม่ทราบ
สาเหตุ

“ชื่อ... ชื่ออีกแล้ว

“หะ... แหวนหรือจ๊ะ” เสียงที่เคยสดใสเมื่อลูกชายโทร. หาเอง
ก็แผ่วลง แผ่อาการสั่นนิดๆ อย่างที่ศิลาไม่อาจจะสังเกตเห็น

“ครับ แหวน... แหวนประดับ”

แหวนประดับเม็ดปากแน่นทันทีที่เห็นร่างสูงตรงหน้ายื่น
กอดอก ทำหน้าบึ้งอยู่ที่หน้าประตูรั้วบ้านของเธอ นี่เป็นวันที่สามแล้ว
ที่ศิลาปากกัณฑ์กรอเบปี่อยู่ที่นี้ ซึ่งเธอก็บอกเขาไปครั้งแล้วครั้งเล่าอีก
เช่นกันว่าเบปี่ไม่ได้มาที่นี้ และชายหนุ่มเองก็ควรจะเชื่อที่เธอพูดได้แล้ว
ไม่ว่าทำไมเขาถึงได้ดิ่งดัน รันจะมอดักรอเบปี่ที่หน้าบ้านเธออย่างนี้
เดือดร้อนเธอต้องหาทั้งยากันยุง ทั้งกาแฟมาคอยดูแล

“อรุณสวัสดิ์ค่ะคุณศิลา” แหวนประดับทักทายชายหนุ่มเหมือน
อย่างทุกวัน

ศิลาทำหน้าอเป็นการตอบรับคำทักทายของเธอเหมือนทุกวัน
เช่นกัน “ตกลงว่าเด็กเบปี่ไปอยู่ที่ไหนกันแน่”

“ไม่ทราบค่ะ” ถามคำถามเดิม...ก็ยอมได้คำตอบเดิม แหวน-
ประดับมองหน้าชายหนุ่มนิ่งด้วยไม่รู้ว่าเธอควรจะใช่วิธีไหนอธิบายให้
ศิลาเข้าใจ เขาทำอย่างนี้เธอลำบากใจไม่น้อย รู้ว่าคนของเธอทำเรื่อง
ร้ายแรง แต่การที่เขามานอนเฝ้าเธออยู่ที่หน้าบ้านเช่นนี้ แหวนประดับ
ก็ไม่สบายใจ “รบกวนถอยรถสักนิดได้ไหมคะ ฉันจะไปทำงาน”

เจ้าของรถที่จอดขวางประตูรั้วบ้านแหวนประดับปรายตามอง
รถของตนเอง ก่อนจะทำไม่รู้ไม่ชี้แล้วบอกหญิงสาวอีกเรื่อง

“ไอ้หมอหันมันออกจากโรงพยาบาลแล้วนะ”

ข่าวใหม่นั้นทำให้แหวนประดับหัวใจระตุกด้วยความหวาดกลัว
แทนเบปี่ ทว่าเจ้าของหน้างามก็ยังสับสนตามคของศิลานิ่ง ก่อนรอยยิ้ม
น้อยๆ จะปรากฏพร้อมกับคำถาม

“แล้วยังไงคะ”

ศิลานิ่งไม่ถึงว่าแหวนประดับจะเล่นละครเป็นไม่รู้ไม่ชี้ได้แบบ
เนียนเช่นนี้ หากเขาไม่เห็นหญิงสาวกับเจ้านายของเจ้าหล่อนที่โรงแรม
ในวันนั้น ศิลาเชื่อว่าเขาคงหลงกลแหวนประดับ แล้วเลือกไปตามหา
เบปี่ที่อื่นแล้ว แม้แต่ตอนที่คนร่างสูงก้าวเท้าเข้าไปหยุดใกล้กับเธอ

ก้มหน้าลงจ้องตามกิริยาเหมือนดวงตาของเขา แหวนประดับก็ยังคง
อยู่ในอารมณ์สงบนิ่ง ไม่สะทกสะท้าน

“แล้วไง? ถามมาได้แล้วไง...ออกมาจากโรงพยาบาลแล้ว เด็ก
เบบี๋ของคุณก็ชายนะสิ” เขาบอกเสียงสละบัด โกรธแค้นแทนเพื่อนขึ้น
มาติดหมัด “ไม่กลัวเหรอ”

นอกจากเธอจะไม่มีที่ท่าว่าจะหวาดกลัวคำขู่ของชายหนุ่มแล้ว
แหวนประดับยังคงยิ้มหวานหยดส่งให้ รอยยิ้มที่เธอรู้ว่าจะทำให้ศิลา
นั้นแพ้อ่างราบคาบ

“ไม่กลัวค่ะ เพราะฉันเชื่อว่าคุณฉอห์นเขาคงมีเหตุผลมากกว่า
เพื่อนของเขา”

คำพูดของหญิงสาวเล่นเอาคนเป็นเพื่อนของฉอห์นนั้นตาขวาง
ปากคอเราะรายนัก...ผู้หญิงอะไร เห็นเจียบๆ ยิ้มหวานๆ แบบนี้ ประชด-
ประชันแก่นักละ...อยากรู้จริงๆ ว่าแหวนประดับเคยเถียงแพ้วใครบ้าง
ใหม่ หรือว่ามีใครที่ทำให้หญิงสาวมีสีหน้าอื่นนอกจากสีหน้ายิ้มแย้ม
แต่ไร้ความรู้สึกแบบที่ทำกับเขาอยู่เป็นนิตยบ้างไหม

เจอกันสามวันก็ยิ้มหวานหยดให้เขาทั้งสามวัน ไม่รู้ตัวหรือยังไ
ว่าทำใจเขาสิ้นนะ!

“เพื่อนกันจะดีกว่ากันไปสักแค่วันเดียว”

“อย่างน้อยก็ดีกว่าแล้วกัน”

“เฮอะ” พอเถียงไม่ได้ ศิลาทำเสียงอย่างนี้เยาะแหวนประดับ
สู้ไม่ได้ แต่ก็ไม่เชิงว่าอยากยอมรับว่าตัวเองแพ้ จึงได้แต่ส่งเสียงในคอ
เช่นนี้ไปสู้

“เลื่อนรถให้ด้วยคะคุณศิลา ฉันต้องรีบไปทำงาน” แหวนประดับ
เขม่นมองหน้าคมอีกครั้ง พร้อมกับเอ่ยเตือนเขาเรื่องการเลื่อนรถออก
ไปจากหน้าประตูรั้วบ้านของเธอ

“งานอีกแล้ว” ศิลาถอยหลังออกมา

คำพูดและน้ำเสียงของเขาทำให้แหวนประดับขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจ เพราะฟังอย่างไรก็เหมือนชายหนุ่มกำลังน้อยใจเธออยู่ แต่เขาจะน้อยใจเธอเรื่องอะไร ก็เธอไปทำงานของเธอเหมือนอย่างทุกวัน มีแต่เขานั้นแหละที่การงานไม่ยอมไปทำ มาเฝ้าแต่เธออยู่ได้

“ก็ไม่ได้มีพ่อเป็นอดีตรัฐมนตรีอย่างคุณนี่นา ฉันก็ต้องไปทำงานสิ”

แหวนประดับตั้งใจประชดลูกชายของอดีตรัฐมนตรี ทว่าศิลากลับเพียงยิ้มมุมปาก ไม่ตอบโต้อะไรหญิงสาวซึ่งนับว่าผิดปกติ ก่อนเขาจะเข้าไปนั่งในรถของตัวเองเพื่อจัดการเลื่อนรถออกไปจากหน้าบ้านตามคำขอของแหวนประดับ แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าหญิงสาวจะไม่ทันเห็นแววเศร้าในตาของศิลา

เขาไม่ชอบให้เธอพูดถึงเรื่องงานที่พ่อเขาเคยทำอย่างนั้นหรือแปลกจริง...เพราะถ้าเธอมีพ่อทำงานเป็นรัฐมนตรี...ไม่สิ อดีตรัฐมนตรี เธอคงไม่อายุที่จะพูดถึงหรอก ก็ใกล้เสียขนาดนั้นนี่นา

หญิงสาวยืนมองร่างสูงที่อยู่หลังพวงมาลัยรถอยู่ครู่หนึ่งอย่างขึงใจ แต่สุดท้ายแล้วแหวนประดับก็ไหวไหล่ ถอนหายใจอย่างช่วยไม่ได้ ก่อนจะเข้าไปในรถของตัวเองบ้าง ประตูรั้วบ้านถูกเปิดไว้ตั้งแต่เช้าตรู่ด้วยฝีมือของศิลา ดังนั้นแหวนประดับจึงถอยรถออกมาได้ทันที

และเมื่อเธอถอยรถออกมาเรียบร้อย หญิงสาวก็กดรีโมตปิดประตูจากในรถของตนเอง ไม่ต้องเสียเวลาลงมาปิด การใช้รีโมตอัตโนมัตินี้แหวนประดับติดตั้งได้เพียงไม่นาน ซึ่งผิดวิสัยคนประหยัดจนเกลียดเรียกพี่อย่างเธอ แต่กระนั้นเพื่อความปลอดภัยเธอก็ต้องยอมกอดพินจ่ายอย่างไม่มีทางเลือก

“นี่...คุณแหวนคนสวย” ชายหนุ่มที่อยู่หลังพวงมาลัยรถคันเล็กอีกคันตะโกนเรียก ทำให้คุณแหวนคนสวยขมวดคิ้ว เกือบจะชักสีหน้าแล้ว...แค่เกือบเท่านั้น “วันนี้คุณจะเข้าบริษัทของคุณหรือไปที่อื่น”

“ถามทำไมคะ” แหวนประดับเล็กคิ้ว ตอบกลับศิลาด้วยคำถาม ตาก็มองหน้าคมคายของชายหนุ่มอย่างไม่ไว้ใจ “คิดจะทำอะไรไม่ได้อีกหรือเปล่าคะ”

“เปล่า ถามเฉยๆ” ศิลาตอบหน้าซื่อ ตาก็ใสแจ้ว “อยากรู้... ไม่ได้หรือ”

คราวนี้คนจนปัญญาหน้านั้นกลายเป็นแหวนประดับเอง หญิงสาว สบตาพราวระยิบของคนที่นั่งรอฟังคำตอบจากเธออย่างตั้งอก ตั้งใจ แล้วกลืนคำโกหกในคราวแรกลงคอ ก่อนจะบอกชายหนุ่มไป ตามตรงว่า

“เข้าบริษัทคะ มีเอกสารที่ต้องเคลียร์นิดหน่อย”

“โอเค...”

ได้คำตอบที่ตนพอใจแล้วศิลา ก็พยักหน้า เลื่อนกระจกรถขึ้นแล้ว ขับออกไป ทั้งให้แหวนประดับมองตามรถคันเล็กของชายหนุ่มตาปริบๆ อย่างไม่เข้าใจเรื่องราว ก่อนจะเม้มปากแน่นอย่างไม่พอใจ แล้วเฝ้าตามหลังศิลา แม้รู้ว่าเขาไม่มีทางได้ยินก็ตาม

“อะไรของเขา คิดจะมาก็มา...คิดจะไปก็ไป”

บ่นแล้วแหวนประดับก็เลื่อนกระจกรถของตนขึ้นมา เข้าเกียร์แล้วเหยียบคันเร่ง พยายามพาตัวเองไปให้ถึงบริษัทก่อนจะสาย ซึ่งเธอก็ทำได้ดีทีเดียว เพราะหญิงสาวเข้ามาจอดรถยังบริเวณลานจอดรถของพนักงานเรียบร้อยแล้วยังมีเวลาเกือบสิบนาทีเพื่อเดินเข้าไปตอกบัตร

หน้างานที่คมจัดของหญิงสาวแต่งแต้มรอยยิ้มน้อยๆ เหมือนเช่นทุกวัน แม้จะเป็นวันที่หนักหนา แต่ก็ไม่เคยมีวันไหนที่รอยยิ้มของแหวนประดับจะเลือนหายไป และรอยยิ้มนี้ก็เป็นสิ่งที่เพื่อนร่วมงานของหญิงสาวทุกคนนั้นได้รับเป็นสิ่งแรกของทุกวัน หนึ่งในจำนวนนั้นก็คือเกศรา เจ้าของบริษัท Even for you ผู้เพิ่งก้าวลงจากรถจ้าวรซ์ของ

เธอเอง แต่หน้าบูดบึ้งผิดกับผู้เป็นลูกน้อง

แหวนประดับหยดรอเกศราที่หน้าประตูบริษัท เลิกคิ้วสูงเมื่อเห็น เลื้อยคอวีลิกของผู้เป็นเจ้านาย แต่กระนั้นก็มีมารยาทพอที่จะมองข้าม ความคว้านลึกของเลื้อไป แล้วสนใจความหงุดหงิดบนใบหน้างามของ เกศราแทน

“สวัสดิ์ค่ะพี่เกิด” เธอทักทายเกศราด้วยน้ำเสียงสนิทสนม พยายามส่งยิ้มหวานให้เจ้านาย เพื่อจะทำให้อารมณ์ของเกศราดีขึ้น แต่กลับไม่เป็นอย่างที่เธอหวัง เมื่อเกศรานั้นเหลือบมองหน้าเธอ แล้ว พ่นลมหายใจยาว

“งานเข้าอีกแล้วแหวน...”

“ค่ะพี่เกิด” แหวนประดับพยักหน้า ยื่นมือไปปรับถุงในมือเกศรา ด้วยความหวังดี โดยไม่เอ่ยถามเจ้านายของตนว่า ‘งาน’ ที่เข้ามานั้น คือเรื่องอะไร แม้ในใจลึกๆ เธอจะอยากรู้อยู่ไม่น้อยก็ตาม เพราะหาก ทำให้เกศราหงุดหงิดได้ขนาดนี้ งานนี้คงไม่ธรรมดาเลย แหวนประดับ ทำงานกับเกศรามานานเกินกว่าจะนับระยะเวลาได้ด้วยมือข้างเดียว แต่น้อยครั้งนักที่เธอจะได้เห็นเกศราแสดงออกทางสีหน้าขนาดนี้

“จะไม่ถามพี่หน่อยหรือว่างานอะไร” เกศราส่งถุงใบเล็กถุงหนึ่ง ให้ลูกน้องคนสำคัญของเธอ ขณะก้าวเท้าเข้าไปในบริษัท เกศราก็เป็น คนอยู่ถามแหวนประดับก่อน หากเป็นลูกน้องคนอื่นเธอคงไม่ต้องทำ อย่างนี้หรอก แต่นี่เป็นแหวนประดับที่เก็บอารมณ์เก่งจนเธอซึ่งทำงาน ด้วยกันมานานยังเดาอารมณ์ไม่เคยถูก เกศราจึงยอมลดมาดเจ้านาย ลงแล้วถามแหวนประดับไปตรงๆ

“ก็...อยากรู้ค่ะ” กับเกศราแล้วแหวนประดับไม่เคยโกหก...เว้น เรื่องของเบบี๋ไว้เรื่องหนึ่ง “แต่ถ้าพี่เกิดไม่สะดวกบอกตอนนี้แหวนรอได้ ค่ะ แหวนเข้าใจ”

แหวนประดับเข้าใจทุกเรื่อง และนั่นทำให้เกศราคลอกตาอย่าง

รำคาญใจ เธอไม่เคยเห็นแหวนประดับไม่เข้าใจใครหรือเรื่องอะไร หญิงสาวเป็นคนใจกว้าง ไหนจะรอยยิ้มกว้างที่หวานหยด จนลูกค้า Even for you มักหลงเสน่ห์นี้อีก ทำให้เกศราเดาใจแหวนประดับไม่เคยออก

“แหวน...แหวนจะโมโหพี่สักครั้งก็ได้นะ พี่ไม่ว่าหรอก”

“แหวนจะโมโหพี่เกิดไปทำไมคะ” แหวนประดับขมวดคิ้วนิดๆ ขณะเบือนหน้าไปมองใบหน้านามของคนข้างตัว พลางนึกในใจว่าแม้อายุของเกศราจะเลยเลขสามสิบห้ามาแล้ว แต่กระนั้นหญิงสาวก็ยังสวยพริ้ง เธอไม่รู้ว่าเป็นเพราะเกศราไม่ได้แต่งงานมีลูกจึงทำให้หญิงสาวสวยกว่าผู้หญิงวัยเดียวกันหรือเปล่า รู้เพียงว่าหากเธอต้องแก่ตัวไป เธอก็อยากเป็นเหมือนเจ้านายสาวคนนี้

สวย แซ่บ และรวยทรัพย์

“ไม่รู้สิ...” เกศราทำหน้าสับสนเมื่อเหลือบมองด้านบนศีรษะของตัวเองเพื่อหาคำตอบให้แหวนประดับ “เพราะว่าพี่แต่งตัว ‘เรียกแขก’ ก็ได้ พี่อยากเห็นแหวนโกรธ”

“พี่แต่งตัวสวยทุกวันอยู่แล้วค่ะ” แหวนประดับพูดความจริง แม้ว่าหลายๆ คนหรือกระทั่งพนักงานในบริษัทบางคนจะชอบพูดถึงเกศราหลังจากที่หญิงสาวนั้นแต่งตัวไม่สมกับเป็นผู้บริหาร หรือจะพูดว่าเกศราแต่งตัว ‘เรียกแขก’ อย่างที่เจ้าตัวเพิงพูดไป แต่ที่ปฏิเสธไม่ได้ก็คือความจริงที่ว่าทุกวันที่มาทำงาน แหวนประดับก็จะเห็นว่าเกศรานั้นสวยหมดจดไม่มีที่ติ “แล้วจะพูดว่าแต่งตัวเรียกแขกได้ยังไง...ในเมื่อไม่เห็นได้แขกเลย”

“ปากร้ายนะเรา อยู่กับพิศามากไปแล้วนะ”

ชื่อของบุคคลที่สามทำให้แหวนประดับอมยิ้มช้า รู้ว่าเกศราคงเลิกโกรธเพื่อนสนิทของตนแล้ว ไม่อย่างนั้นคงไม่พูดถึงเช่นนี้

“ก็ต้องฝึกร้ายไว้บ้างค่ะ พักนี้เจอแต่คนแปลกๆ” แหวนประดับยอมเอ่ยเพียงเท่านั้น

และเกศราก็รู้ว่าเธอไม่สามารถทำให้แหวนประดับเล่าอะไรไปมากกว่านั้นได้

“ถ้าไม่ร้ายคงเอาตัวไม่รอด”

“จะมีใครร้ายเท่าเพื่อนสนิทเราอีกล่ะแหวน” เกศราระเข้าพร้อมรอยยิ้ม “รับมือกับพิศาได้ เราก็สู้กับคนอื่นได้ เชื่อพี่เถอะ”

“คะ พี่เกด” แหวนประดับยิ้มหวาน เป็นที่แน่นอนแล้วว่าเกศรานั้นเลิกโกรธเพื่อนของเธอ อาจจะเคืองอยู่นิดๆ ตามประสาที่นั่นแหละ ร้อยอย่างนี้แล้วแหวนประดับก็โล่งใจ เดินตามไปที่ห้องทำงานของเกศรา ระหว่างทางนั้นก็เอ่ยทักทายเพื่อนร่วมงานของตนไปด้วย

ตามคมเหลือบมองโต๊ะทำงานของตนเองนิดๆ ตั้งใจว่าเอาของเกศราไปเก็บเรียบร้อยแล้วจะกลับมาเคลียร์เอกสารที่ยังไม่เรียบร้อยให้เสร็จในวันนี้ เพราะตั้งแต่เกิดเรื่องเบบี่นั้น แหวนประดับก็ไม่ค่อยได้สนใจงานเท่าที่ควร ไหนจะงานของเอกภพอีก เธอต้องรีบจัดการให้เรียบร้อย...

“เอ๊ะ...” เพียงก้าวแรกที่เข้ามาในห้องทำงานของเกศรา แหวนประดับก็อุทานเมื่อสบเข้ากับตามกริบของชายหนุ่มที่เธอคุ้นหน้าคุ้นตาเป็นพิเศษ โดยเฉพาะพักหลังนี้ ฝ่ายนั้นก็ดูเหมือนจะจำเธอได้เช่นเดียวกัน เพราะเธอกับเขาเจอกันล่าสุดก็เมื่อเข้านี้เอง ที่หน้าบ้านของเธอ

“สวัสดีครับคุณแหวนคนสวย รถติดหรือครับ มาช้าเชียว”

3

งานของคนสำคัญ

“รถติดหรือครับ มาช้าเชียว”

“คุณศิลา!” แหวนประดับเรียกเจ้าของรอยยิ้มเจ้าเล่ห์เสียงเซียว ทว่าศิลากลับไม่สะทกสะท้าน ชายหนุ่มยังคงส่งยิ้มหวานให้เธอ ตาคม มีประกายวิบวับแฝงอยู่ และเมื่อเขาเบนสายตาไปที่เกศรา หัวใจของ แหวนประดับก็ร่วงวบลงไปกองอยู่ที่ข้อเท้า

คิดจะทำอะไรของเขา...คนร้ายกาจ

“รู้จักกันด้วยหรือแหวน” สายตามีคำถามของเกศราตวัดไปที่ หน้างามของผู้เป็นลูกน้องทันที

แหวนประดับใช้เวลารวบรวมสติของตัวเองอยู่เสี้ยววินาที เธอ จึงผลักความตระหนกออกไปจากหัวใจได้ แล้วหญิงสาวก็ยิ้มหวาน เอาถุงในมือไปวางไว้บนโต๊ะทำงานของเกศรา ปากก็บอกเจ้านายสาว ของตนไปตามจริง...เพียงครั้งเดียว

“เคยเจอกันสองสามครั้งค่ะ คุณศิลาเขาพักอยู่ใกล้ๆ บ้าน แหวน” ไม่ได้โกหกนะ...แค่ไม่ได้บอกว่าเขาขับรถมาจอดหน้าบ้านเธอ แล้วหลบอยู่ในรถเท่านั้นเอง

“อ้อ...หรือจะ” แวตาของเกศรานั้นไม่เชื่อสิ่งที่ลูกน้องสาวบอก มาเลยสักนิด แต่กระนั้นเธอก็ฉลาดพอที่จะไม่เอ่ยอะไรออกมาให้คน

ทั้งสองไหวตัวได้

แหวนประดับเองก็ไม่ใช่คนโง่ เธอยืมหวานให้เกศราเมื่อวางของไว้บนโต๊ะเจ้านายเรียบร้อยแล้ว

“แหวนจะออกไปชงกาแฟ พี่เกิดอยากได้กาแฟหรือเปล่าคะ”

“เอาสิจ๊ะ” แหวนประดับแสนดีเกินกว่าที่เกศราจะระแวงสงสัย เธอจึงพยักหน้าแล้วลืมเรื่องที่ศิลาพักใกล้ๆ บ้านของลูกน้องสาวไปทันที “ขอให้คุณศิลาด้วย ไม่ทราบว่าคุณศิลาทานกาแฟแบบไหนคะ”

“แหวนเขารู้ครับ” ดวงตาของศิลาพรวระยับ ปากตอบคำถามของเกศรา แต่ตากลับจ้องหน้านางของผู้หญิงอีกคน

และแม้ว่าใจของแหวนประดับจะระอุเพราะโกรธที่ชายหนุ่มส่งสายตาวិบัติมาให้ ไหนจะคำพูดสองแง่สองง่ามของเขาก็ก่อนหน้านี้ สิ่งที่ยิงสาวทำก็คือฉีกยิ้มกว้างไปเล่นงานชายหนุ่มให้ใจสั่น ก่อนจะค้อมหัวให้เขาอย่างมารยาทงามเหมือนเคย

“รอสักครู่ นะคะ เดี่ยวจะเอากาแฟมาให้” คำพูดนั้นไม่ได้ระบุว่าแหวนประดับพูดกับใคร เธอเพียงถอยออกไปจากห้องด้วยฝีเท้าเงียบกริบ ตามด้วยการปิดประตูตามหลังซึ่งก็เงียบกริบไม่แพ้กัน ทิ้งศิลาไว้กับความพ่ายแพ้ที่เงียบงันอีกเช่นเคย

“ดิฉันต้องขอโทษด้วยนะคะคุณศิลา ที่ต้องให้คุณมารอ” เมื่อลูกน้องของเธอออกไปแล้ว เกศราก็พยายามบั่นหน้ายิ้ม เอยขอโทษชายหนุ่มเรื่องที่ต้องปล่อยให้เขาเข้ามานั่งรอตน แม้ในใจจะคิดว่าเรื่องนี้เธอไม่ได้เป็นคนผิดเลยก็ตาม

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมรีบร้อนมาแต่เช้าเอง นัดก็ไม่ได้นัด” ศิลาไม่มีสิทธิ์ถือโทษโกรธหญิงสาวตรงหน้า เพราะเขาเป็นฝ่ายขอร้องที่จะเข้ามาคุยกับเกศราเอง และเขาก็เพิ่งรู้ว่าบริษัทเพี้ยนๆ นี่ต้องใช้เส้นสายในการเข้ามาติดต่อมากที่สุดทีเดียว เพราะมีจำนวนลูกค้าที่รอคิวเพื่อว่าจ้างงานอยู่ร่วมร้อย ใครจะคิดละว่ามีคนอยากจ้างบริษัท Even

for you เยอะขนาดนี้

แต่ศิลา ก็ซิกแซกมาเจอเกศราจนได้...ก็อย่างที่รู้ๆ กันนั่นแหละ
ว่าพ่อของเขาใหญ่ เรื่องแค่นี้ทำไมศิลาจะทำไมได้

“แค่คุณเกิดให้ผมพบก็ถือว่ากรุณามากแล้ว”

“พูดอะไรอย่างนั้นคะ” เกศราหน้าเสีย ไม่อยากให้ลูกของอดีต
รัฐมนตรีใหญ่พูดจาเหมือนเธอมีบุญคุณเช่นนี้ “แค่คุณศิลาไว้ใจเรา
เกิดก็ขอบคุณมากแล้วค่ะ กรุณาอะไร...อย่าพูดเลยนะคะ”

“ครับผม” ศิลาไม่ใช่คนหัวอ่อนตลอดเวลา บางครั้งเขาก็เรียนรู้
ที่จะหัวอ่อนเล่นตามน้ำได้...เหมือนอย่างครั้งนี้ไง

“แล้วตกลงว่าคุณศิลาจะให้ Even for you ช่วยเหลืออะไรคะ”

“เรื่องสำคัญครับ...ถ้าเป็นไปได้ผมอยาก...”

แดดร่อนปรรั้ง ผู้คนที่สัญจรไปมาขวัไขว่ ทว่าร้างบาง
ในชุดกระโปรงเนื้อเช่าและเสื้อเชิ้ตตัวสวยนั้นยังคงนั่งคุกเข่าแนบพื้น
ถนนสกปรก ไม่หวั่นเสื้อผ้าบนตัว จะมีก็เพียงการยกมือขึ้นมาปาดเหงื่อ
นานๆ ครั้งเท่านั้นที่ทำให้พ่อค้าแม่ขายบริเวณนั้นรู้ว่าหญิงสาวไม่ใช่
รูปปั้น

“ออกมามั๊ยหนู...เห็นมาหลายวันแล้วนะ”

“ยังไม่ยอมใจอ่อนเลยคะคุณลุง” แหวนประดับเงหน้าจากร่าง
พองๆ ได้รถเข็นขึ้นมองคุณลุงร้านขายอาหารตามสั่ง ซึ่งเป็นผู้ที่โทร.
แจ้งเบาะแสเรื่องแมวของเอกภพให้เธอ “สงสัยคงจะยังกลัวอยู่”

“เดี๋ยวอีกสักพักก็ยอมออกมา ลองเอาลูกขึ้นไปล่อสิ” คุณลุง
คนนั้นเสนอพลางส่งลูกขึ้นปลาที่ทอดเสร็จจนไม่เหลือความร้อนแล้ว
ให้หญิงสาว ผู้ที่เขาเข้าใจว่าเป็นเจ้าของแมวหลงตัวอ้วน ซึ่งมีใบหน้า
อยู่บนใบปลิวที่เปะหราอยู่ตามเสาไฟฟ้า “เขาอยู่มาเกือบเดือนแล้ว
คงลืมหน้าเจ้าของแล้วกระมัง”

“ไม่หรอกค่ะ อาจแค่ตกใจ” แหวนประดับปลอบใจตัวเอง
ฝืนยิ้มขณะรับลูกขึ้นมาจากพ่อค้าขายอาหารตามสั่ง อีกมือนั้นล้วง
ธนบัตรสี่เหลี่ยมมาส่งให้ด้วยความเกรงใจ ก็เขาโทร. แจ้งเบาะแสเรื่อง
แมวลูกค้า แล้วยังจะมาขอลูกขึ้นจากเขาฟรีอีก เหมาะที่ไหน

“ไม่ต้องหรอก...ลูกขึ้นนี่ทอดนานแล้ว อย่างไรก็ตามก็คงขายไม่ได้
หรอก” อีกฝ่ายมองเงินในมือหญิงสาวแล้วเดินไปเสีย

“แต่ว่า...”

“รีบเรียกแมวกลับบ้านสิ เดี่ยวตกใจวิ่งหนี โคนรถเหยียบมา
จะยุ่งนะ”

เพียงเท่านั้นแหวนประดับก็ไม่สนใจอะไรอีก ยอมรับลูกขึ้นที่ว่า
นั้นโดยไม่จ่ายเงินแต่โดยดี ก่อนจะเรียกหาเจ้าแมวที่เคยสวดยของ
เอกภพให้ออกมาจากที่ซ่อนเสียที เกรงว่ายิ่งค่าแล้วรถราจะมากขึ้น
แมวของเขาจะเป็นอันตราย

“ประหยัด...ออกมาได้แล้ว พ่อรออยู่นะ” คนเลี้ยงหวานร้องเรียก
เจ้าแมวจอมหยิ่ง มันขดตัวซุกอยู่ ตากลมโตของมันจ้องมองเธออย่าง
หวาดระแวง “ประหยัด...ออกมาเร็ว คุณเอกเขารอ...”

“เมี้ยว...”

“นั่นแหละๆ คุณเอกพอแกล้ง” แหวนประดับเริ่มมีรอยยิ้ม เมื่อ
เจ้าแมวสีขาวที่มีค่าตัวร่วมแสนเริ่มมีปฏิกิริยา ยื่นจมูกมาดมลูกขึ้นที่
เธอใช้เป็นเหยื่อล่อ “ออกมาเร็ว...ฉันจะพากลับบ้าน”

“เมี้ยว...”

มันขยับตัวอย่างกล้าๆ กลัวๆ อีกครั้ง แต่ก็ยอมรับลูกขึ้นไปกิน...
ซึ่งการกระทำนั้น แหวนประดับถือว่ามันยอมรับการเป็นพันธมิตรกับ
เธอแล้วระดับหนึ่ง

“อรอยละสิ”

เจ้าประหยัดเหลือบตาขึ้นมองเจ้าของลูกขึ้นอย่างระแวง ขยับ

ทำออกมาจากที่ซ่อนนิตหนึ่งอย่างไว้ตัวเป็นเชิงบอกว่ามันไม่ไว้ใจหญิงสาวเสียทีเดียว แต่แหวนประดับมีความอดทนมากกว่าคนอื่นเสมอ หญิงสาวก็หันมาใช้แผ่นหลังสู้แดดร้อนเปรี้ยงจนแม่ค้าพ่อค้าแถวนั้นพากันส่ายหน้าเบาๆ อย่างระอา ในใจก็พากันคิดว่าแค่แมวดัวเดียว... ต้องทำขนาดนี้เสียหรือ

“มาเถอะประหยัดคนสวย คุณเอกเขาเป็นห่วงแกมากนะ” เธอเล่าถึงเจ้าของให้เจ้าประหยัดแมวหยิ่งฟัง หูของมันขยับไหวเล็กน้อย เมื่อได้ยินชื่อเอกภพ รวากับรู้ว่าแหวนประดับกำลังพูดถึงใคร “มาเร็ว... คนดี”

เท้าเล็กที่มอมแมมจนไม่เหลือเค้าแมวคนรวยที่ยื่นออกมา ทำให้พ่อค้าแม่ค้าแถวนั้นหยุดมือที่กำลังขายของ จ้องมองเจ้าแมวเจ้าปัญหาเป็นตาเดียวกัน เห็นหลงอยู่แถวนี้มาเป็นเดือน ใครจะคิดล่ะว่าจะมีรางวัลให้คนแจ้งเบาะแสเป็นหมื่นๆ ไม่เห็นประหยัดเหมือนชื่อเลย

“เมี้ยว...”

“มาสิจะคนดี เดี่ยวแหวนจะพาไปส่งบ้านนะ”

“เมี้ยว...” ประหยัดส่งเสียงร้องเหมือนขานรับ ก่อนจะเดินออกมาจากที่ซ่อนอย่างเต็มใจ ขณะที่เคยขาวสะอาดของมันเปื้อนฝุ่นควันจนเป็นสีเทาเข้ม

แหวนประดับเลิกแปลกใจแล้วว่าอะไรที่ทำให้การตามหาเจ้าประหยัดคนสวยนั้นกินเวลาไปร่วมเดือน

“คิดถึงคุณเอกละสิ มาเถอะ” เพียงมือเล็กโอบลำตัวเล็กของแมวชื่อประหยัด เสียงถอนหายใจของผู้ร่วมเหตุการณ์ก็ดังขึ้นพร้อมกัน

“ยอมใจอ่อนแล้วเธอแม่หนู”

“คะ คงต้องรีบพาไปหาหมอ” แหวนประดับจับแมวที่เธอถูกจ้างให้มาตามหาพลิกไปมา หน้างามที่เพ่งสติเมื่อครู่นี้มีแววกังวลเมื่อเห็นบาดแผลที่ขาหลังของเจ้าประหยัด เธอก็มหันลงไปพูดกับมันด้วย

ความเป็นห่วง “เจ็บมากไหมประหยัด”

เจ้าประหยัดไม่บอกอะไร มันเพียงลดหัวลงไปเลียนขนเป็นการแต่งตัว รวากับจะเตรียมตัวไปพบกับผู้เป็นพ่อจึงต้องดูแลขนมอมแมมของมันเป็นพิเศษ

“รีบไปเถอะไป แล้วอย่าให้หลุดออกมาอีกล่ะ” พ่อคำที่เป็นเจ้าของลูกชิ้นซึ่งแหวนประดับใช้ล่อเจ้าประหยัดเตือน “สภาพดูไม่ได้เลยตอนมา ใครจะนึกว่าเป็นแมวคนรวย”

“หนูจะระวังคะคุณลุง” แหวนประดับระบายยิ้ม รู้ว่าพ่อคำอาหารตามสั่งพูดเช่นนั้นก็เพราะหวังดี “ไม่ให้ประหยัดหลุดออกมาอีก”

“เออ แล้วก็อย่าลืมมาปลดกระดาศพวกนั้นล่ะ” เขาชี้ไปที่ใบปลิวที่มีหน้าของเจ้าประหยัดเวอร์ชันสะอาดแปะอยู่ “เดี๋ยวคนเขาจะลักพาตัวมันไปเรียกค่าไถ่ เจ้าของรวยนักนี้”

แหวนประดับฟังแล้วก็ยิ้มหวาน พยักหน้าแต่ไม่เอ่ยอะไร เพราะดูจากเงินรางวัลที่ให้แก่คนที่แจ้งเบาะแสเจ้าประหยัดบนใบปลิว ก็คงทำให้คนที่ผ่านไปมาเดาได้ไม่ยากว่าเจ้าของมันนั้นร่ำรวยจริง ก็เงินห้าหมื่นบาท...เพียงแค่แจ้งเบาะแส ถ้าไม่รวยจริงคงทำไม่ได้

“อย่างนั้นหนูไปก่อนนะคะคุณลุง พรุ่งนี้จะมาใหม่”

แหวนประดับบอกทิ้งท้าย มองคุณลุงร้านอาหารตามสั่งด้วยแววตารู้กัน...ว่าพรุ่งนี้เธอจะกลับมาพร้อมเงินห้าหมื่นที่เป็นของผู้แจ้งเบาะแสเจ้าประหยัดให้เธอ

ชายคนนั้นพยักหน้ารับ ไม่แสดงออกถึงความตื่นเต้นเรื่องเงินปากก็ยิ้มหนักหนาว่า

“อย่าทำมันหายอีกนะ สงสาร...อาหารธรรมดาก็ไม่กิน แมวคนรวย”

หลังจากที่แหวนประดับพาเจ้าแมวคนรยมาหาคุณหมอที่โรงพยาบาลสัตว์เรียบร้อยแล้ว หญิงสาวก็ใช้เวลาระหว่างรอเจ้าประหยัดทำแผลนั้นติดต่อหาเอกภพ แล้วก็เป็นดังคาด ชายหนุ่มออกอาการตื่นเต้นดีใจเหมือนเด็กๆ หลังจากที่เขาเจอเจ้าประหยัดให้เขาฟัง

แหวนประดับสอบถามชายหนุ่มว่าเขาจะสะดวกเข้ามารับแมวประหยัดเมื่อไหร่ จะให้เธอดูแลเจ้าแมวสุดที่รักของเขาไว้ก่อนหรือไม่ ด้วยหญิงสาวนั้นรู้ดีว่างานของเอกภพไม่ใช่งานที่จะอยากออกมาข้างนอกตอนไหนก็ได้ แต่ลูกค้าของแหวนประดับกลับทำให้เธอต้องแปลกใจ เมื่อเขาบอกว่าจะมารับเจ้าประหยัดในบ่ายวันนี้เลย

ดังนั้นทั้งคู่จึงตกลงกันว่าจะไปพบกันที่บริษัท เพื่อที่ชายหนุ่มจะได้จัดการเรื่องค่าจ้างและถือโอกาสรับเจ้าประหยัดไปทีเดียว ไม่ต้องเสียเวลาไปๆ มาๆ แหวนประดับก็เห็นด้วย

เมื่อคุณหมออุ้มเจ้าประหยัดที่อารมณ์บูดออกมา แม้ว่าจะได้ชวนแขนผู้ช่วยหมอไปถึงสองรอยแล้วก็ตาม มันก็พุ่งตัวเข้าหาแหวนประดับราวกับหญิงสาวนั้นเป็นความหวังสุดท้ายของมัน

แหวนประดับรับเจ้าแมวที่หายออกจากบ้านไปร่วมเดือนแต่ก็ยังมึนงงมีหนังพอสสมควรมาอุ้ม รอให้พนักงานขายของด้านหน้าจัดเตรียมกรงและผ้าปูด้านในอยู่หลายนาทีก่อน เธอจึงส่งเจ้าประหยัดเข้าไปนอนในกรง เมื่อมันเหลือบตามองเธออย่างโกรธๆ หญิงสาวก็เอ่ยเพียงว่า

“อยู่ข้างนอกไม่ได้หรอกประหยัด ฉันต้องขับรถ”

นั่นแหละ...เจ้าแมวถึงได้ยอมละสายตาไปจากหน้าเธอ แล้วหลับตาลงอย่างต้องการพักผ่อน

“แหวนไปไหนหรือฝ่าย” เกศราละสายตาจากโต๊ะทำงานที่ว่างเปล่าของแหวนประดับ แล้วถามหาหญิงสาวจากเลขาฯ ของตน

“ออกไปวิ่งงานหรือ”

“อ้อ มีคนบอกว่าเห็นแมวของคุณเอกค่ะ” ฝ่ายที่รับสารมาจาก
แขวนประดับเบยหน้าบอกเจ้านาย มือก็ยังสาละวกับการจัดคิวลูกค้า
ลงตารางนัดของเจ้านายเป็นระวิง “พี่แขวนเลยต้องออกไปดู นี่ก็ไป
นานแล้วนะคะ ยังไม่ได้ข่าวเลย”

“แบบนี้ตามพากรให้พี่ทีนะ” เกศราเฝ้าปากแน่น ก่อนจะเรียก
หาลูกน้องอีกคนของเธอ แม้ว่าพากรจะทำงานไม่เก่งเท่าแขวนประดับ
แต่เกศราก็ไวใจเขาพอสมควร...ไวใจพอที่จะให้พากรมาจัดการงานให้
ศิลาเลยทีเดียว “เดี๋ยวนี้เลย”

“คะพี่เกศ” เลขาฯ สาวพยักหน้า ไม่ต้องรอให้เกศราเดินกลับ
เข้าไปในห้อง เธอก็หยิบโทรศัพท์บนโต๊ะทำงานขึ้นมาต่อสายหาพากร
ตามที่เกศราต้องการทันที

คนที่ก้าวเข้ามาในห้องตามหลังเกศรานั้นไม่ใช่คนที่ศิลา
เคยปากขอจากหญิงสาว เขาเป็นผู้ชายอายุน้อยที่มีแววตาแข็งกร้าว
แต่จำต้องสยบยอมให้ผู้หญิงที่นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานใหญ่เพราะ
ตำแหน่งเธอสูงกว่า

“พากร...นี่คุณศิลา มหาศักดิ์ ลูกค้า...” เกศราเอ่ยแนะนำลูกค้า
ให้ผู้มาใหม่ได้รู้จัก

เพียงนามสกุลของชายหนุ่มถูกเอ่ยออกไป นัยน์ตาที่มีแววเพื่อ
หน้าในคราแรกของพากรก็เปล่งประกายด้วยความยินดี ท่าทางของ
เขาก็อ่อนลงมากเช่นกันเมื่อเขายกมือไหว้ศิลา

“สวัสดิ์ครับคุณศิลา”

“สวัสดิ์” ศิลาจับไหว้ชายหนุ่ม ในใจก็นึกสงสัยว่าแขวนประดับ
ไปที่ไหนเสียแล้ว ทำไมผู้ชายคนนี้ถึงได้โผล่เข้ามาแทน แต่นั่นแหละ...
บางครั้งศิลาก็พอมีความฉลาดจึงไม่ไว้วางใจ เลือกวางเฉยเสียเพื่อ

ไม่ให้เกศรามีโอกาสตัดรอนเขา เพราะหากเขาแสดงออกว่าต้องการ
แหวนประดับเพียงคนเดียว เดี่ยวหญิงสาวจะไม่ยอมทำงานให้แล้ว
ตัดโอกาสที่เขาจะได้ใกล้ชิดกับเธอลงง่าย ๆ

เขาคิดกับตัวเองอยู่หลายตลบ...ยามนอนเฝ้าแหวนประดับอยู่ที่
หน้าบ้านของเธอ หญิงสาวไม่ได้มีท่าทางเดือดร้อนสักนิด ตรงกันข้าม...
แหวนประดับนั้นดูแลเขาอย่างดี จนศิลาเริ่มมีความเชื่อว่า หรือจริงๆ
แล้วเธอไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการที่เพื่อนสนิทของเขาโดนหลอกไปขาย

ไหนจะเด็กเบบี๋ที่หายเงิบไปอีก บางทีเด็กนั้นอาจจะไม่ได้เป็น
ลูกน้องของแหวนประดับอย่างที่เข้าใจ...ศิลาคิด แล้วก็คิดย้อนกลับไป
กลับมา หากยุ่งเกี่ยวกับแหวนประดับในเชิงผู้สาวก็ถือว่าเขาหักหลัง
เพื่อนสนิท แต่ก็ยังมีความเป็นไปได้อยู่ว่าจริงๆ แล้วหญิงสาวไม่ได้มี
ส่วนเกี่ยวข้อง กับเรื่องวุ่นๆ นี้อย่างที่เธอบอกเขา และถ้าเขาเลือกที่จะ
รอจนแน่ใจ ก็เท่ากับว่าศิลายอมปล่อยโอกาสทองให้หลุดมือไป

ด้วยรู้ดีว่าแหวนประดับไม่ใช่ผู้หญิงที่จะปล่อยเนื้อปล่อยตัว หรือ
ปล่อยให้คนอื่น...โดยเฉพาะผู้ชายเข้าใกล้ตัว เข้าใกล้หัวใจง่าย ๆ ถ้ารอ
จนเรื่องที่เพื่อนของเขาโดนหลอกไปขายนั้นกระจ่าง เธอและเขาก็กลายเป็น
เพียงคนที่รู้จักกัน มันคงไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่ศิลาจะพาตัวเองกลับ
เข้าไปในชีวิตของหญิงสาวอีก ยิ่งตอนนี้สถานะที่เธอเป็นรองต้องยอม
เขาทุกอย่างก็ยิ่งแทบเป็นไปได้ไม่ได้

หน้าคมคายนั้นเรียบสนิทขณะหวนคิดถึงตัวเองยามตัดสินใจ
เด็ดขาด เมื่อเขาถามตัวเองว่าหากไม่ได้แหวนประดับมาเป็นของ
ตนแล้วเขาจะตายไหม...คำตอบคือตาย ศิลาแน่ใจว่าเขาต้องตายแน่ๆ
ถ้าไม่ได้คนยืมหวนมาเป็นของตัวเอง

คนอย่าง ศิลา มหาศักดิ์ ไม่มีอะไรที่เขาอยากได้แล้วจะไม่ได้

“แหวนออกไปทำงานข้างนอก พากرهاก็เป็นคนเก่งที่เกดไว้ใจ”

น้ำเสียงขอภัยนั้นทำให้ศิลาต้องละจากความคิดของตัวเอง

แล้วกลับมามองหน้างามของเกศรา หญิงสาวอายุมากกว่าศิลา แต่ใบหน้าที่เธอกลับสวยพริ้งไม่ต่างจากหญิงสาววัยยี่สิบปลายๆ

ในสายตาของศิลา คำหน้าอย่างแหวนระดับนั้นเรียกว่าสวยคมคาย ไม่ว่าจะมองมุมไหนก็บาดอกบาดใจ เล่นเอาเขาตัวสั่นเร่าๆ แต่กับหญิงสาวตรงหน้า...แม้ว่าเธอจะแต่งตัวสวยหยด เช็กชีขี้ใจเพียงใด แต่คำความดูและเด็ดขาดจากแวตากลับททำให้ศิลาอย่าเกรง แม้จะไม่ได้คิดอะไรกับเกศราไปมากกว่าสะพานที่จะทอดให้เขาไปหา แหวนระดับ แต่ศิลา ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเกศราทำให้เขาเจียมเนื้อเจียมตัวว่าเขาไม่ใช่ผู้ชายที่เหมาะสมกับเธอตรงหน้า ผู้ชายที่จะคู่ควรกับเกศรานั้นต้องเป็นผู้ชายแบบอื่น แต่จะแบบไหนศิลา ก็จนปัญญาที่จะบอกเหมือนกัน

“ถ้าคุณเกิดพูดมาอย่างนั้น ผมก็ไว้ใจครับ” ศิลาคลี่ยิ้มตอบ แม้ใจนั้นจะมีแผนการกำจัดการไว้รอท่าอยู่แล้ว “แต่ธุระที่ผมหวังพึ่งบริษัทคุณเกิดก็ไม่ใช่เรื่องเล็กเลย”

แน่ละ การตามทวงหนี้จากคนมีเงิน...อย่างน้อยพวกลูกหนี้ของศิลา ก็บอกตัวเองว่าพวกเขามีเงิน จะเป็นเรื่องง่ายได้อย่างไร

ถ้าง่ายคนอย่าง ศิลา มหาศักดิ์ คงไม่ต้องวิ่งมาพึ่งบริษัทเล็กๆของเธอหรอก...เกศราบอกตัวเอง โดยไม่ได้ล่วงรู้่ว่าทุกอย่างนั้นเป็นแผนการของชายที่เป็นหลานของอดีตนายกและมีพอยศใหญ่คับฟ้า

เจ้าประหยัดถูกส่งให้ถึงมือของเอกภพทันทีที่ชายหนุ่มก้าวเข้ามาในห้องประชุมเล็ก แหวนระดับอยู่ในสภาพเรียบร้อย ไม่เหลือภาพของผู้หญิงที่คลานเข้าแทบพื้นถนนเพื่อหลอกล่อเจ้าแมวให้ออกมาจากที่ซ่อน เธอได้แต่ซ่อนยิ้มยินดี เมื่อเห็นท่าทางทะนุถนอมแมวของเอกภพ มุมอ่อนโยนของชายหนุ่มนั้น แหวนระดับไม่ค่อยมีโอกาสได้เห็นจนตอนนี้

“ว่ายังไงคะคนสวย...ผมลงนะเนี่ย...”

แมวของเขาก็เหมือนรู้หน้าที่ว่ากลับบ้านแล้วต้องเอาใจใคร เพราะเจ้าประหยัดที่ถูกจับทำความสะอาดจนหอมฟุ้งนั้นยื่นหน้าไปคลอเคลียเจ้าของมัน ยกเท้าข้างที่เจ็บขึ้นมาเลียอย่างเรียกร้องความสนใจ

รู้งานจริงนะเจ้าประหยัด...ช่างอ่อนอย่างนี้เองค่าตัวถึงฟุ้งไปเป็นแสน

เมื่อรู้ตัวว่าโดนจ้อง พ่อของเจ้าประหยัดก็เงยหน้าเปื้อนรอยยิ้มขึ้นมองหญิงสาว แววตาของเขานั้นเปี่ยมไปด้วยคำขอบคุณราวกับแหวนประดับยกดวงดาวลงมาให้เขา

“ขอบคุณมากครับคุณแหวน...ผมไม่รู้จะพูดอะไรอีก นอกจากขอบคุณจริง ๆ”

“ประหยัดได้แผลนิดหน่อยค่ะคุณเอก แหวนพาไปหาหมอแล้ว หมอบอกว่าไม่เป็นอะไรมากค่ะ แค่อัดแผลออก”

เอกภพฟังถ้อยคำที่แหวนประดับอธิบายด้วยสีหน้าที่อ่านไม่ออก พลงยกเท้าข้างที่มีผ้าพันแผลของเจ้าประหยัดขึ้นมาดู แล้วจึงเงยหน้าขึ้นมายิ้มสว่างไสวให้คนที่นำลูกสาวสุดที่รักของเขากลับมาให้

“ไม่เป็นไรหรอกครับ แผลแค่นี้...” ชายหนุ่มพูดพร้อมรอยยิ้มกว้างบนหน้า “เดือนที่ผ่านมาผมคิดไปไกลกว่านี้ ห่วงว่าจะโดนรถชนโดนหมาไล่ทำร้าย คุณแหวนพาประหยัดกลับมาพร้อมแผลแค่นี้ถือว่าดีมากแล้วครับ”

“เห็นคุณเอกดีใจ แหวนก็โล่งใจค่ะ คุณลุงคนที่โทร. มาแจ้งเบาะแสเขายืนยันว่าอย่าให้ประหยัดลงไปไหนอีก สงสารเพราะคุณก็รู้ว่าเป็นแมวเลี้ยงแบบปิด” เธอไม่ได้บอกเรื่องที่ใครๆ เขานินทาประหยัดว่าเรื่องมาก...เลือกกินเพราะเป็นแมวคนรวยให้เอกภพฟัง เพราะเห็นว่าไม่มีประโยชน์

“ถ้าไม่ได้คุณแหวนนี้ผมคงแย่เลยครับ ไกลจะต้องไปรีไซเคิลแล้ว ถ้าหาประหยัดไม่เจอ ผมคงต้องตายแน่”

“ไม่ขนาดนั้นหรอกค่ะ แค່แหวนช่วยได้แหวนก็ตีใจแล้ว อย่าลืมนะคะว่าทำงานที่เป็นไปไม่ได้ให้เป็นไปได้จะเป็นงานของเรา” ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าคำว่า ‘เรา’ ที่แหวนประดับเอ่ยนั้นหมายถึงบริษัท ไม่ใช่เธอและเอกภพเพียงสองคน สำหรับหญิงสาวเอกภพเป็นผู้ชายที่หล่อเหลาอย่างไม่สามารถเถียงได้ แต่ท่าทางของชายหนุ่มก็ยังไม่ตรงใจเธอ ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม แล้วไหนจะผู้เป็นลูกเขยอีก ถึงแม้ว่าเขาจะเลิกรากับภรรยาอย่างเด็ดขาดแล้วก็เถอะ “แล้วนี่คุณเอกอยากให้แหวนช่วยอะไรอีกมั๊ยคะ”

“ไม่แล้วครับ...ต้องเร่งแล้วครับคุณแหวน โรงเรียนใกล้เลิกแล้ว”

เพียงเท่านั้นแหวนประดับก็รู้ว่าเขาหมายถึงอะไร หญิงสาวลุกขึ้นไปหยิบสัญญาจากโต๊ะทำงานของตัวเอง ชะงักเล็กน้อยเมื่อจังหวะที่เธอกลับมาเห็นศิลาและเกศราพวงด้วยพากรกำลังเดินสวนออกไป เกศราร้องทักเธอด้วยความสงสัยกึ่งยินดีว่า

“กลับมาแล้วหรือแหวน”

“ค่ะพี่เกศ คุณเอกเขารออยู่ในห้องค่ะ” แหวนประดับจำต้องลงสายตาจากหน้าดูๆ ของศิลา แล้วพยักพยิตไปที่ห้องประชุมเล็ก

“ตายจริง...งานเรียบร้อยแล้วหรือ” เกศรามองตามสายตาของแหวนประดับพลาซมวดคิ้ว “พี่ต้องเข้าไปหาคุณเอกไหม”

“ไม่ต้องค่ะ คุณเอกเขาริบ...โรงเรียนใกล้เลิกแล้ว”

“ใช่สิ คุณเอกเขามีลูกนี่นา อย่างนั้นไปเถอะจ้ะ พี่ไม่กวนแล้ว” เกศราชอบเด็ก รักเด็กมาแต่ไหนแต่ไร เมื่อได้ยินว่าเอกภพริบเพราะใกล้ถึงเวลาเลิกเรียน เธอก็ยิ้มออกมาอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว แหวนประดับเองก็ไม่ได้สนใจคนกลุ่มนั้นอีก เธอเดินตรงกลับมาที่ห้องประชุมซึ่งมีเอกภพรออยู่ทันที

“มาแล้วคะคุณเอก...นี่เอกสารเรื่องค่าใช้จ่ายส่วนที่เหลือค่ะ”

ศิลามองตามแหวนประดับไปจนลับสายตา แม้เขาจะไม่ได้เอ่ยอะไรออกมาเมื่อเกศราเดินออกมาส่ง ทว่าชื่อของ ‘คุณเอก’ ที่ให้คิดอย่างใดก็ไม่สามารถเป็นชื่อผู้หญิงได้นั้นทำให้อารมณ์ของศิลา ชุนมัวขึ้นมาได้ถนัดใจ และเกศราที่เก่งเรื่องจับความรู้สึกคนก็รู้สึกได้ว่าเขาไม่พอใจ เธอจึงอ้อมแอ้มบอกเสียงเบาว่า

“แหวนเพ็งกลับมาคะคุณศิลา นัดกับลูกค้าอีกคนไว้แล้ว คุณเอกภพ...”

“ผมเข้าใจครับ” เท่านั้นที่ชัดเจนแล้วสำหรับศิลา แหวนประดับไม่ว่างมาทำงานกับเขาเพราะเธอติดลูกค้าอยู่แล้วนี่เอง แต่อีกไม่นานหรอก...เดี๋ยวเขาจะทำให้เธอมาทำงานกับเขาให้ได้ ไม่ว่าลูกค้าที่แหวนประดับดูแลอยู่จะเป็นใคร ยิ่งใหญ่แค่ไหน ก็อย่าคิดว่าเขาจะสน

ก็บอกแล้วว่าถ้าคนอย่าง ศิลา มหาศักดิ์ ต้องการอะไรสักอย่าง ขึ้นมาแล้ว ก็ไม่มีทางที่จะไม่ได้อย่างต้องการ ของแบบนี้ ‘คุณอิงฟ้า’ แม่เขาสอนมาดีทีเดียว เรื่องที่ต้องทำอย่างไรถึงจะได้ทุกอย่าง

มุมนปากหนา ยกขึ้นเป็นรอยยิ้มเจ้าเล่ห์เมื่อเอ่ยลาเกศรา ตาคมเหลือบมองไปที่หน้าคัลลามของบุรุษที่อยู่เบื้องหลังของหญิงสาว พากรวุ่นสงสัยที่กำลังจะถูกกลั่นแกล้งอีกครั้ง แม้เขาจะไม่รู้เรื่องราวอะไรด้วยเลยก็ตาม

บางคนอาจจะคาดคิดว่าคนที่ศิลาจ้างบริษัท Even for you มาเป็นตัวกลางในการตามทวงหนี้ให้นั้นจะเป็นเรื่องยาก แต่ใครจะคิดว่ามันยากถึงเพียงนี้ โดยเฉพาะพากรที่เกศรานั่นออกปากว่าไวใจหนักหนาถึงกับเหงื่อตก เมื่อเช้าวันที่สามที่เขาเข้ามานั่งดูบัญชีของคลับที่ศิลาเป็นเจ้าของ แล้วพบกับรายการ ‘ค้างจ่าย’ ที่ยาวเหยียด แม้จะมี

การสรุปยอดทุกวัน แต่กลับมีบิลที่ยังไม่ได้รับการชำระจากลูกค้าอยู่หลายรายทีเดียว

แต่ละคนที่ค้างชำระนั้นก็มียอดที่ค่อนข้างสูง เป็นตัวเลขห้าหลักบ้าง หกหลักบ้าง จนพากรนั้นนึกสงสัยว่าร้านของศิลายังคงอยู่ได้ยังไงในเมื่อมีคนค้างชำระเงินเยอะขนาดนี้ ซึ่งถ้ารวมๆ กันให้ตีทั้งรายเล็กรายใหญ่แล้วก็คงเป็นตัวเลขถึงแปดหลักเลยทีเดียว เมื่อพากรถามถึงบ่นกับผู้จัดการร้านที่ชื่อว่าไอ้ ไอ้หนุ่มนั้นก็เพียงตอบกวนๆ ว่า “รายได้ยังพอมีอยู่ไม่กี่ เงินพวกนี้นั้นรวมกันหลายเดือน คนที่ค้างก็น่าเดิมๆ นั้นแหละ”

และนั่นหมายความว่าพากรต้องทวงหนี้จากคนคนเดียวเป็นตัวเลขถึงเจ็ดหลัก และคงไม่ต้องทายกันหรอกว่าคนที่ค้างชำระเงินค่าเหล้ายาสูงถึงเพียงนี้เป็นใคร

รายแรกนั้นเป็นพระเอกหนุ่มที่เคยโด่งดังมากเมื่อสามปีก่อน เห็นจะได้ ก่อนจะมีข่าวเรื่องไม่จ่ายภาษีอะไรสักอย่าง พากรก็ไม่แน่ใจ จากนั้นชื่อเสียงนักแสดงผู้นี้ก็ค่อยๆ หดหายไปตามกาลเวลา ส่วนรายหลังนั้นพากรไม่แน่ใจนักว่าเขาเป็นใคร แต่จากที่อ่านนามสกุลก็พอจะคุ้นๆ อยู่บ้าง คงจะเป็นลูกคนใหญ่คนโตเหมือนเดิมนั้นแหละ

ตลอดเวลาที่พากรมานั่งทำงานที่ร้านของศิลา เขาไม่เห็นแม้แต่เงาของนายจ้างหนุ่ม พอจะปรึกษาเรื่องสำคัญ ศิลา ก็มักจะส่งมือขวาที่ชื่อไอ้ของเขามาแทนเสมอ ทั้งๆ ที่เขาเคยบอกให้รู้แล้วว่าเด็กไอ้ที่ไม่ได้ช่วยอะไรเลย แต่ก็เหมือนว่าศิลาจะไม่ได้สนใจ เพราะครั้งต่อมาคนที่มาประชุมกับเขาก็คงยังเป็นไอ้เหมือนเดิม

แม้จะไม่อยากคิด แต่พากรก็ต้องยอมรับว่าการกระทำของศิลาทำให้เขาไม่พอใจนิดๆ และอดคิดไม่ได้ว่าศิลานั้นไม่สนใจที่จะตามหนี้มูลค่ามหาศาลของเขาจริงจัง แต่สุดท้ายแล้วชายหนุ่มจาก Even for you ก็ปิดความคิดนี้ออกไปเสีย เพราะระลึกได้ว่าสิ่งที่ตนคิดนั้นไร้สาระ

เพียงใด ไม่มีเหตุผลเลย ศิลายอมจ่ายเงินให้บริษัท Even for you
ไปก่อนโต ถ้าชายหนุ่มไม่ยักได้เงินคืน แล้วจะยักได้อะไร...

หลังจากวกกลับมาตั้งหน้าตั้งตาตามทวงหนี้ให้แก่ร้าน The Rock
อย่างจริงจัง โดยการสั่งระงับเครดิตของลูกค้าหนี้ทุกคน เพียงคืนแรกที่ใช้
ไม้นี้ พนักงานในร้านก็โดนกันเสียอ่วม เพราะลูกค้าประจำที่เป็นหนี้มัน
ไว้วายใหญ่โตหลังจากทราบว่ามันจะไม่เหลือเครดิตที่จะใช้ที่ร้าน
แล้ว เว้นเสียแต่ว่าจะชำระเงินที่ติดค้างไว้จนครบเรียบร้อยเสียก่อน

และนั่นทำให้แขกหลายๆ คนเกิดความอับอาย รายหนึ่งถึงขั้น
กล้าลุกขึ้นมาไว้วาย และเกือบจะลงไม้ลงมือกับพนักงานเสิร์ฟที่เป็น
เพียงนักศึกษาเลยก็เดียว แต่โชคยังดีที่ศิลปินันพุ่งตัวเข้ามาขวาง แล้ว
สั่งสอนชายคนนั้นด้วยสองหมัดและสองเท้าได้ทันเสียก่อน คนของเขา
จึงไม่ต้องเจ็บตัว

แต่ฝ่ายที่กล้ากร่างในร้านของ ‘น้องหิน’ ก็ถูกสั่งสอนไปเพียง
เบาๆ เท่านั้น โดนهامส่งโรงพยาบาลแล้วก็คงหยอดน้ำข้าวต้มเพียง
ไม่กี่วันก็คงจะกลับมาซ่าได้เหมือนเดิม

ส่วนคนที่คิดมาตรการอย่างพากรนี่สิร้อนๆ หนาวๆ เมื่อวัน
ต่อมาที่เขามาทำงานและได้รับแจ้ง ‘ผล’ ของมาตรการที่เขาคิดขึ้นมา
เพื่อรับมือกับลูกหนี้ของศิลา ไม่มีคำต่อว่าจากนายจ้างหนุ่ม มีเพียง
สายตาดูๆ ของศิลาเมื่อเรียกเขาไปพบในห้องทำงานบนชั้นลอยของ
ร้าน ประโยคสั้นๆ เพียงไม่กี่คำที่ทำให้พากรต้องคอดกกลับมาที่ Even
for you

“คุณกลับไปได้แล้ว คุณเคยบอกว่าเขาจะส่งคนอื่นมาแทน...”

เกศราับทราบข่าวที่แผนการของลูกน้องเธอล้มเหลวด้วย
ความแปลกใจและรู้สึกเสียหน้า ในบรรดาลูกน้องของเธอ แม้ว่าพากร
จะยังเทียบคนอื่นๆ ไม่ได้ แต่เธอก็ไม่เชื่อว่าเขาจะไม่มีความสามารถ

ขนาดที่ศิลาเอ๋ยมา เท่าที่ฟังดูแม้ว่าชายหนุ่มจะไม่ได้เอ๋ยปากออกมาตรงๆ แต่หญิงสาวก็รู้ถึงสิ่งที่ศิลาต้องการจะสื่อสารดี

เขาต้องการคนอื่นที่ไม่ใช่พากร แล้วจะเป็นใครล่ะ คนในบริษัทของเธอยิ่งน้อยๆ อยู่ พิศาเธอก็ไล่ออกไปแล้วเพราะสร้างเรื่องงาમหน้าเอาไว้ เบ๊ก็ก็เป็นเพียงเด็กฝึกงาน หวังอะไรด้วยไม่ได้มาก คนอื่นๆ ก็วิ่งวุ่นทำงานเก่าของตัวเองจนหัวปั่น ว่างอยู่ก็มีพากร แต่คนนั้นก็โดนศิลาหมายหัวเสียแล้ว

แล้วนี่เธอจะทำยังไงดี เกศราหันมองรายชื่อของคนในบริษัทแล้วถอนหายใจ แต่ละชื่อล้วนเป็นสีแดง บ่งบอกว่ามีงานที่ต้องทำทั้งนั้น ตาคมกริบไล่ลงมาที่รายชื่อสุดท้ายซึ่งเป็นชื่อของแหวนประดับ แล้วเธอก็ถอนหายใจออกมายาวๆ ด้วยความหนักใจ

แหวนประดับอีกแล้ว หากไม่มีพิศาสักคน คนที่ถูกเธอใช้งานเหมือนเป็นทาสก็มีเพียงแหวนประดับนี้แหละ เกศราเผลอปากแน่น

ถ้าถามว่าเธอสงสารแหวนประดับไหม...ก็คงต้องบอกว่าสงสารจนไม่รู้จะพูดอย่างไร แต่เมื่อเหลือบเห็นแฟ้มงานของ ศิลา มหาศักดิ์ เกศราก็ตัดสินใจได้

‘งานนี้งานสุดท้ายแล้วแหวน...พี่สัญญาว่าหากงานนี้เรียบร้อยแล้ว พี่จะให้เราลาพักร้อน ต่อให้เราไม่ลา พี่ก็จะบังคับให้เราหยุดให้ได้...’

ทุกวันหยุดสุดสัปดาห์ แหวนประดับจะกลับมาอย่างไรที่
จันทร์ของตน แต่เพราะเธอทำงานได้เรียบร้อยและเป็นที่พอใจของลูกค้า วันสุกรนี้แหวนประดับจึงไม่ต้องเข้าบริษัท และขับรถตรงมาที่ไรได้เลยตั้งแต่เช้าตรู่ กว่าจะมาถึงนี่ก็สายโง่แล้ว

บ้านครึ่งไม้ครึ่งปูนหลังใหญ่ต้อนรับแหวนประดับด้วยความสงบเหมือนเช่นทุกครั้ง หญิงสาวขับรถเข้าไปจอดใต้ต้นไม้ใหญ่หน้าบ้าน

ที่ประจำของเธอ ไม่นานสาวน้อยหน้าใสในชุดสบายๆ ก็วิ่งจื๊ออกมา
รับพร้อมเสียงตะโกนก้อง

“พ่อ! พี่แหวนมา!”

“เสียงดังทำไมกลัวๆ เดียวลุงชิตแก่ก็หัวใจวายหรือ” แหวน-
ประดับเอ่ยปากดูเด็กสาวอย่างไม่จริงจัง

ฝ่ายนั้นเองก็ดูไม่เกรงกลัวเธอเท่าไร เพราะกสิมาปรีเข้ามาหยุด
ข้างกายเธอ สะโงกหน้าเข้าไปมองในรถ ปากก็ถามว่า

“ไม่มีของฝากหรือพี่แหวน ขนมเหมือนอย่างคราวก่อน...กลัวๆ
ซอบ...ซอบ”

“ไม่มีหรือ ร่วงพื้ก็กลับมาบ้านเลย ไม่ได้ซื้อของฝาก โทษที่”
แหวนประดับบมยืม

กสิมาเป็นเด็กวัยรุ่นที่ควรจะได้ออกไปเที่ยวห่างในเมืองบ่อยๆ ก็
จริง แต่เพราะว่างานในไร่ที่แหวนประดับฝากให้ลุงชิตดูแล แลกกับการ
ที่เธอส่งเสียกสิมาให้เรียนหนังสือ ทำให้เด็กสาวนั้นไม่กล้าออกไปเที่ยว
เตร่ ด้วยเกรงใจพ่อและผู้ปกครองอย่างแหวนประดับ

“พื้พิศาไม่ฝากอะไรมาให้กลัวหรือคะ” กสิมาท้วงอีก กล้าถาม
ถึงเพื่อนสนิทของแหวนประดับ เพราะพิศานั้นมักจะฝากของใช้จุกจิก
มาให้เธอเสมอ แลกกับการที่เธอต้องบังคับให้แหวนประดับนั้นขน
ทุเรียนจากไร่ไปส่งถึงบ้าน และที่ผ่านมากสิมาก็ทำงานคุ้มราคาจ้าง
ทุกครั้ง ยิ่งของที่พิศาฝากมาให้เธอนั้นแพง...จำนวนหมอนทองก็จะ
เยอะเป็นพิเศษ

“คราวนี้ไม่มีจ๊ะ แต่คราวหน้าคงไม่พลาดหรือ” แหวนประดับ
ยิ้ม เพราะครั้งนี้เธอไม่ได้บอกเพื่อนสนิทว่าจะกลับบ้าน หากพิศารู้
มีหรือจะพลาดฝากของมาเป็นสินบนกสิมา “ว่าแต่เราเถอะ พรุ่งนี้วัน
หยุด ไม่ออกไปเที่ยวกับเพื่อนหรือ”

“ไม่ค่ะ วันจันทร์กลัวจะมีสอบ ต้องอ่านหนังสือ”

แม้ว่าแหวนประดับจะส่งกลีมาเรียนโรงเรียนประจำจังหวัด แต่กระนั้นหญิงสาวก็ไม่ได้หวังให้กลีมากลับมาที่ไร่ทุกวันหยุดเหมือนตัวเอง ถ้าเด็กสาวอยากไปเที่ยวตามประสาวัยรุ่น แหวนประดับก็ไม่เคยคิดจะตำหนิ แถมเงินที่จ่ายให้ทุกเดือนก็มากพอที่เด็กสาวจะใช้จ่ายได้โดยไม่ต้องกังวล

“ม. หกแล้วใช่มั้ย” แหวนประดับส่งกระเป๋ามาให้เด็กในความดูแล อีกฝ่ายยื่นมือมาช่วยถือพร้อมกับยิ้มตาหิ พักหน้ารับจนผมยาวที่ถูกรวบไว้กระจ่าย

“คะ เทอมหน้าก็ต้องตระเวนสอบแล้ว...” เสียงสดใสนั้นแจ่มชัดอยู่ในตอนแรก ก่อนแผ่วเบาในตอนท้ายเมื่อต้องเอ่ยเรื่องสำคัญ “คงต้องรบกวนพี่แหวนเรื่องเงินค่าสมัครสอบ...”

“อ้อ จะใช้เมื่อไหร่ก็บอกแล้วกัน” คนที่ต้องดูแลเรื่องเงินของกลีมาตั้งแต่เด็กสาวเข้าเรียนมัธยมปลายพักหน้าอย่างไม่คิดอะไรมาก ผิดกับคนฟังที่ร้อนๆ หนาวๆ

“เงินที่พี่แหวนให้ทุกเดือนก็พอมีอยู่คะ แต่ว่าสมัครสอบแต่ละครั้งก็เยอะเหลือเกิน แล้วก็ต้องสอบหลายรอบ ไหนจะค่ารถ ค่าที่พัก กลัวยกได้ว่า...”

“ไม่ต้องคิดมากหรอกน่า แค่เราตั้งใจสอบก็พอ...” แหวนประดับยิ้มอย่างเข้าใจ สมัยเธอไม่ต้องวิ่งสอบวุ่นวายหลายครั้งอย่างเด็กสมัยนี้ แต่ก็พอรู้มาบ้างว่าหากต้องการเข้ามหาวิทยาลัยดีๆ ในยุคนี้จะต้องสอบเก็บคะแนนหลายครั้ง “คิดไว้หรือยังว่าอยากเข้าเรียนที่ไหน...เข้ามหา'ลัยแถวนี้หรืออยากเข้าไปเรียนในกรุงเทพฯ”

“ตอนแรกอยากจะอยู่แถวนี้คะ ใกล้พ่อ” กลีมาบอกเบาๆ ขณะเดินเคียงแหวนประดับเข้าไปในตัวบ้าน “แต่พ่อยากให้เรียนที่ดีๆ เลยจะลองสอบที่กรุงเทพฯ ดู”

“คะแนนดีอย่างเราจะเข้าที่ไหนก็ได้” แหวนประดับว่า ยิ้มจริงใจ

ให้คนยืมหวานอีกคน นอกจากส่งเงินค่าเทอมให้แล้ว แหวนประดับก็ทำหน้าที่ผู้ปกครองของเด็กสาว ด้วยการตรวจเช็คคะแนนสอบของ กลิมาทุกครั้ง “อ้าว ลุงชิตทำไมเดินอย่างนั้นคะ”

“สวัสดิ์ครับคุณแหวน” ชายที่แหวนประดับร้องทักนั้นแก่มากแล้ว ผมหงอกขาวโพลน แต่ก็ยังแข็งแรงพอที่จะเดินเหินไปไหนต่อไหนเองได้ แม้แต่ไร่และสวนขนาดสองร้อยไร่ของแหวนประดับ ชายที่ชื่อชิตกับคนงานเพียงไม่กี่คนก็ดูแลทุกอย่างได้ “พอดีว่าสิ้นตอนไปสวนทุเรียนนะครับ เลยเจ็บข้อเท้านิดหน่อย แต่ไม่เป็นไรมากครับ...ไม่กี่วันก็คงหาย”

“อ้าว แล้วนี่ยังเข้าสวนอยู่หรือคะ ทำไมไม่พักอยู่ที่บ้าน”

“พ่อต้อคะพี่แหวน กลัวยห้ำมก็ไม่ฟัง” พอได้ทีกลิมายื่นหน้าไปฟ้องเจ้าของไร่ตัวจริงเสียงจริงทันที

“ผมมันคนไร่ครับคุณแหวน จะให้นั่งๆ นอนๆ เฉยๆ คงอี๊ดอืดตาย” ชิตยิ้มแหย่เมื่อเห็นตาคนของแหวนประดับ “เข้าสวนไปก็ไม่ได้ทำอะไรมากหรอกครับ ไปคุมเด็กๆ มันให้ทำงานเท่านั้นเอง”

พอมาถึงตรงนี้ แหวนประดับก็เพียงพยักหน้าเบาๆ ระลึกได้ว่าวันนี้เป็นศุกร์ก่อนสิ้นเดือน ซึ่งเป็นวันที่ต้องจ่ายเงินให้คนงาน แนนอนว่าเธอจะมาจ่ายเงินเองทุกครั้งเพราะไม่อยากจะให้มีปัญหาว่าลูกจ้างคนนั้นได้จับเงินมาก คนนี้เบิกไปก่อนระหว่างเดือน ร้อยแปดคำพูดที่หญิงสาวเคยได้ยินมาตั้งแต่สมัยที่แม่ของเธอยังมีชีวิตอยู่

‘คุณแหวน’...แม่ของเธอย้ายมาอยู่ที่นี่หลังจากได้รับสมบัติจากพ่อของแหวนประดับมา ตอนที่ได้รับมาก็มีเพียงที่เปล่าๆ ไม่มีสิ่งไร แต่เพราะน้ำอดน้ำทนของมารดา เมื่อท่านสิ้นไปมรดกที่แหวนประดับได้จึงเป็นที่ดินหลายร้อยไร่ด้วยกัน

เพียงคิดถึงผู้เป็นมารดา หน้างามของแหวนประดับก็หมองลงก่อนเสียงของชิตจะเป็นสิ่งที่สะกิดเธอให้กลับมามีสติกับปัจจุบัน

“ปลัดเจต...เธอมาหาคุณแหวนส์ปาด้าก่อน ผมบอกให้กล้วยมันโทร. ไปบอกคุณแหวนมันก็ไม่ยอมโทร.”

แหวนประดับเหลือบมองคนที่ปิดปากเงียบเรื่องแขกที่มาหาเธอ แต่กลิมากลับทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ แล้วบอกว่า

“ก็กล้วยเกรงใจพี่แหวนนี่นา ปลัดของพ่อต่างหากที่ไม่รู้จักเกรงใจคนอื่น จะมาอะไรน้าหนา ถ้าพี่แหวนกลับมาเขาก็ต้องรู้อยู่แล้ว เลี้ยงคนไว้ในไร่เราตั้งขนาดนั้น”

“กล้วย...” แหวนประดับปรัมเด็กสาวที่เป็นไม้เบื่อไม้เมากับถิรเจต หรือปลัดเจตที่ใครๆ เรียกจนติดปากตั้งแต่วันแรกที่ชายหนุ่มมาหาเธอที่ไร่ จะเพราะเขามาติดต่อขอซื้อที่ดินสักไร่สองไร่เพื่อปลูกบ้าน หรือเพราะออกอาการสนใจเธอ แหวนประดับก็ไม่แน่ใจว่าเหตุผลไหนที่ทำให้กลิমানั้นไม่ชอบขึ้นหน้าถิรเจต

“ก็มันจริงนี่นาพี่แหวน พอเราบอกว่าไม่ขายที่ให้ ก็ยังจะมาเฝ้า... ไม่รู้ว่าหวังอย่างอื่นหรือเปล่า” กลิมาเอ่ยอย่างคนที่มือคดติ สายตาที่ถิรเจตมองพี่แหวนของเธอ ทำให้กลิมาจะไม่รู้ว่าเขาคิดอย่างไร แต่หากเธอยังอยู่ก็อย่าหวังเลยว่าเธอจะมีโอกาสเข้าใกล้พี่แหวนของเธอ “คนอะไรหน้าด้านหน้าทน”

“กล้วย...อย่าพูดอย่างนั้น” แหวนประดับดุกลิมาเสียงเข้มจัด ทำให้คนตัวเล็กนั้นหงอลงได้ถนัดตา “คุณเจตเขาเป็นผู้ใหญ่ ไม่ชอบเขาก็อย่าไปพูดถึงเขาแบบนี้ มันไม่ดี”

“คะพี่แหวน” กลิมาพยักหน้าน้อยๆ ด้วยความจำยอม แต่ในใจนั้นกลับคาดโทษคนที่เขาเป็นต้นเหตุทำให้พี่แหวนดุเธอ รอก่อนเธอจะปลัดเจต...มาที่ไร่เมื่อไหร่ละก็ เธอจะสั่งสอนเขาให้สมแค้น โทษฐานที่ทำให้เธอต้องโดนดุ

“เอากะเป๋ขึ้นไปเก็บในเซฟไป พี่จะเข้าไปดูสวนพร้อมลุงซิดสักหน่อย” แหวนประดับบอกกลิมา พลางพยักหน้าบ๊ายบายไปที่กระเป๋

ในมือ

เพียงเท่านั้นกสิมาก็ตาโต...รู้ได้ทันทีว่าอะไรอยู่ในกระเป๋ากับใบ
ที่ตนถืออยู่

“จัดการล็อกเซฟให้ดิ้นะ แล้วอย่าไปเถลไถลที่ไหนล่ะ ตอนเย็น
เราต้องมาช่วยพี่ทำบัญชี”

“คะพี่แหวน” น้ำเสียงของแหวนระดับไม่อ่อนโยนขึ้น กสิมา
จึงยังคงตกเมื่อเดินขึ้นไปยังชั้นสองของบ้าน รู้จักแหวนระดับดีว่า
หญิงสาวนั้นโกรธคนยาก แต่ถ้าโกรธแล้วก็จะเด็ดขาดและโกรธนาน
จนบางครั้งคนโดนโกรธก็ยังท้อใจที่จะจ้อ

เพียงลูกสาวเดินผ่านไป ‘ลุงชิต’ ผู้ที่แหวนระดับจะเดินไปดูสวน
พร้อมกันนั้นก็ได้แต่ส่ายหน้าอย่างระอา ถอนหายใจเสียงดังเมื่อเอ่ย
กับผู้เป็นนายอย่างพอที่จนปัญญากับความร้นของลูกสาว

“ไม่รู้ว่าคุณปลัดเขาไปทำอะไรให้กลัวมันซังน้ำหน่านะครับ
คุณแหวน ถ้ามาเจอกันเมื่อไหร่ ผมจะประสาทจะกิน”

“คุณปลัดคงทำกรรมหนักมั้งคะลุงชิต ถึงโดนกลัวเกลียด
ขึ้นหน้า” แหวนระดับว่าอึ้งๆ ไม่ตั้งใจเรื่องถิรเจตแม้แต่บ่อย

“ผมเกรงใจคุณปลัดแทนะครับคุณแหวน แกเป็นคนใหญ่คนโต
เกิดกลัวมันทำเขาโกรธขึ้นมา คนไร้อย่างผมหรือจะช่วยมันได้” ชิต
บ่นลูกสาวไปตามเรื่องตามราว

“กลัวยกกลับมาแค่สุดสัปดาห์ไม่ใช่หรือคะลุง...คงไม่มีอะไรให้
ห่วงมากหรอก”

“เป็นอย่างนั้นก็ดีสิครับคุณแหวน” ชิตทำตาโต เหล่ลงหน้า
นายอย่างลั้งเล สุดท้ายก็ไม่ได้เล่าวีรกรรมของลูกสาวตัวแสบครั้งล่าสุด
ที่ถิรเจตมาให้แหวนระดับฟัง “คุณแหวนจะเข้าสวนไหม้ยครับ”

“คะ ก็เข้าไปดูตามเรื่องตามราวนั้นแหละคะ เพื่อว่ามีที่ให้เอา
ผลไม้ใหม่ๆ มาลงสวน” คำว่าสวนของแหวนระดับนั้นทำให้ชิต

นี้ว่าหน้า ถึงแม้จะรู้สึกวาทีกว่าสองร้อยไร่ไม่ควรจะเรียกว่าสวนแล้ว
กระมัง แต่เขาก็เป็นเพียงลูกจ้างจึงทำหุwnลมเสีย “บ้ายๆ ค่อยมา
จ่ายเงินคนงาน”

“คุณแหวนถอนเงินมาเรียบร้อยแล้วหรือครับ” ชิดทำตาโตเมื่อ
แหวนประดับพยักหน้าเบาๆ ยามเดินไปหยิบกุญแจรถ คนเฝ้าไร่ก็
ถอนหายใจอย่างโล่งอก “พวกคนงานคงดีใจจนเนื้อเต้น เงินเดือน
ออกเร็ววันนี้”

“จะได้มีเงินทันซื้อหอยไ้ม้ยคะ” แหวนประดับท้วงอย่างรู้ทัน
คนงานในไร่เดือนๆ หนึ่งจะมีอะไรสนุกตื่นเต้นเท่าการลุ้นหอยอีกเล่า

“แหม...คุณแหวนนี้รู้ทันจริงๆ ครับ”

“ก็แหวนโตมาในไร่นะคะลุงชิด ถ้าไม่รู้สิคะแปลก”

“จริงครับ” ชิดหัวเราะร่วน ลืมเรื่องลูกสาวตัวแสบของเขาไปชั่ว
ขณะ “ผมนี้ลืมอยู่เรื่อยเลยว่าแต่ก่อนคุณแหวนก็อยู่ที่ไร่ ยิ่งสวยเหมือน
คนกรุง ผมก็เลยลืมไปสนิทใจ”

“หมงเหมือนอะไรกันคะ ตัวดำป็นขนาดนี้จะเป็นคนกรุงได้อย่างไร”
แหวนประดับยิ้มขำ สายหน้าเบาๆ กับคำขมขื่นแล้วสูดลมหายใจเฮือก
ใหญ่ เดินตรงไปที่รถเพื่อขับเข้าไปดู ‘สวน’ อย่างที่เธอตั้งใจไว้ตั้งแต่
แรก